

31994R0040

14.1.1994

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

L 11/1

**UREDBA SVETA (ES) št. 40/94
z dne 20. decembra 1993
o znamki Skupnosti**

SVET EVROPSKE UNIJE JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, zlasti člena 235 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽²⁾,

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽³⁾,

ker je zaželeno po vsej Skupnosti spodbujati skladen razvoj gospodarskih dejavnosti in neprekinjeno in uravnoteženo širitev z izpopolnjevanjem notranjega trga, ki ustrezno deluje in ima podobne pogoje kot nacionalni trg; ker za to, da bi ustvarili tovrsten trg in ga v čedalje večji meri spreminjali v enotni trg, ni nujno le odstraniti ovir prostemu gibanju blaga in storitev in vzpostaviti ureditev, ki zagotavlja, da se konkurenca ne izkrivlja, temveč ustvariti tudi pravne pogoje, ki omogočajo, da podjetja prilagodijo svoje dejavnosti obsegu Skupnosti, pa naj bo to pri distribuciji blaga ali izvajanju storitev; ker naj zaradi tega znamke, ki omogočajo razlikovanje proizvodov in storitev podjetij na enak način v vsej Skupnosti, ne glede na meje, spadajo med pravne instrumente, ki so na voljo podjetjem;

ker se ukrepanje Skupnosti zdi nujno za doseganje navedenih ciljev Skupnosti; ker takšno ukrepanje vključuje ustvarjanje ureditve Skupnosti za znamke, pri kateri lahko podjetja z enim postopkom pridobijo znamke Skupnosti, ki uživajo enotno varstvo in ki učinkujejo na vsem območju Skupnosti; ker bo tako določeno načelo enotnosti znamke Skupnosti veljalo, razen če ta uredba določa drugače;

ker se ovire teritorialnosti pravic, ki jih imetnikom znamk podeljujejo zakoni držav članic, ne da odstraniti s približevanjem zakonov; ker je treba za začetek neomejene gospodarske dejavnosti na celotnem skupnem trgu v korist podjetij ustvariti znamke, ki jih ureja enotno pravo Skupnosti, neposredno uporabljivo v vseh državah članicah;

ker je treba zato, ker v Pogodbi niso predvidena posebna pooblastila za ustanovitev takšnega pravnega instrumenta, uporabiti člen 235 Pogodbe;

ker zakonodaja Skupnosti v zvezi z znamkami kljub temu ne nadomesti zakonov držav članic o znamkah; ker se dejansko ne bi zdelo upravičeno zahtevati od podjetij, naj zahtevajo registracijo svojih znamk kot znamk Skupnosti; ker so nacionalne znamke še naprej potrebne za podjetja, ki ne želijo zaščititi svojih znamk na ravni Skupnosti;

ker se pravic pri znamki Skupnosti ne sme pridobiti drugače kot z registracijo, registracija pa bo zavrnjena zlasti, če znamka nima razlikovalnega značaja, če je nezakonita ali če je v nasprotju s prejšnjimi pravicami;

ker je varstvo, ki ga zagotovi znamka Skupnosti in katere funkcija je še posebej v zagotavljanju znamke kot označbe izvora

⁽¹⁾ UL C 351, 31.12.1980, str. 1, in UL C 230, 31.8.1984, str. 1.

⁽²⁾ UL C 307, 14.11.1983, str. 46, in UL C 280, 28.10.1991, str. 153.

⁽³⁾ UL C 310, 30.11.1981, str. 22.

absolutna v primeru enakosti znamke in znaka ter blaga ali storitev; ker varstvo velja tudi v primerih podobnosti med znamko in znakom ter blagom ali storitvami; ker je treba podati razlago pojma podobnosti v zvezi z verjetnostjo zmede; ker verjetnost zmede, katere ugotavljanje je odvisno od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med znamko ter označenim blagom in storitvami, pomeni poseben pogoj takšnega varstva;

ker iz načela prostega pretoka blaga izhaja, da imetnik znamke Skupnosti ne sme imeti pravice, da tretji osebi prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki ga je imetnik dal v promet v Skupnosti s to znamko ali se je to zgodilo z njegovim soglasjem, razen če obstajajo utemeljeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga;

ker ni razloga za varstvo znamk Skupnosti ali katerekoli znamke, registrirane pred njimi, razen če se znamke dejansko uporabljajo;

ker naj se znamka Skupnosti obravnava kot predmet premoženja, ki obstaja ločeno od podjetij, katerih blago ali storitve označuje; ker mora biti v skladu s tem prenosljiva zaradi prevladujoče potrebe po preprečitvi, da bi bila javnost zavedena kot posledica prenosa. Prav tako je treba omogočiti, da se uporabi kot predmet zavarovanja v korist tretje stranke ter da je predmet licenc;

ker so upravni ukrepi na ravni Skupnosti nujni za izvajanje prava o znamkah, ustvarjenega s to uredbo, pri vsaki znamki: ker je torej nujno, da se ob ohranjanju obstoječe institucionalne strukture in ravnovesja moči znotraj Skupnosti ustanovi Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), ki je neodvisen pri reševanju tehničnih problemov in je pravno, upravno in finančno samostojen; ker je torej potrebno in primerno, da gre za telo Skupnosti s pravno osebnostjo in ki ima izvedbena pooblastila, ki mu jih podeljuje ta uredba, in da naj deluje v okviru zakonodaje Skupnosti, ne da bi se zmanjševale pristojnosti institucij Skupnosti;

ker je potrebno zagotoviti, da stranke, ki jih zadevajo odločitve Urada, pravno varovane na način, prilagojen posebni naravi prava znamk; ker je tako poskrbljeno za pritožbo zoper odločitve preizkuševalcev in oddelkov Urada; ker naj oddelek, katerega odločitev se izpodbija, v primeru, da odločitve ne spremeni, preda pritožbo Odborom za pritožbe Urada, ki o njej odloča; ker so odločitve Odborov za pritožbe podvrženi postopkom pred

Sodiščem Evropskih skupnosti, ki je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločitve;

ker je po Sklepu Sveta št. 88/591/ESPJ, Euratom z dne 24. oktobra 1988 o ustanovitvi Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti ⁽¹⁾, ki ga dopolnjuje Sklep št. 93/350/Euratom, ESPJ, EGS z dne 8. junija 1993 ⁽²⁾, da ima to sodišče na prvi stopnji pristojnosti, ki jih Sodišču evropskih skupnosti podeljujejo pogodbe o ustanovitvi Skupnosti – zlasti glede pritožb, vloženih po drugem pododstavku člena 173 Pogodbe ES – in akti, sprejeti za njihovo izvajanje, razen če akt o ustanovitvi organa, ki ga zajema pravni red Skupnosti, ne določa drugače; ker pristojnost, ki jo ta uredba podeljuje Sodišču Evropskih skupnosti v zvezi z razveljavitvijo in spreminjanjem odločb pritožbenih sodišč, Sodišče ustrezno izvaja na prvi stopnji v skladu z navedenim sklepom;

ker naj države članice zaradi krepitve varstva znamk Skupnosti ob upoštevanju lastnega nacionalnega sistema oblikujejo kar najbolj omejeno število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje s pristojnostmi v zadevah o kršitvah in veljavnosti znamk Skupnosti;

ker morajo odločitve o veljavnosti in kršitvi znamk Skupnosti učinkovati in pokrivati celotno področje Skupnosti, saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in Urada ter zagotavljanja, da enotna narava znamk Skupnosti ni razvrednotena; ker bodo pravila, ki jih vsebuje Bruseljska konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, veljala za vsa dejanja v pravu znamk Skupnosti, razen če ta uredba od teh pravil odstopa;

ker se je treba izogniti nasprotujočim sodbam v tožbah, ki zadevajo ista dejanja in iste stranke in ki so vložene na podlagi znamke Skupnosti in paralelnih nacionalnih znamk; ker je način doseganja tega namena, ko so tožbe vložene v isti državi članici, stvar nacionalne procesne zakonodaje, na katero ta uredba ne vpliva, medtem ko se takrat, ko so tožbe vložene v različnih državah

⁽¹⁾ UL L 319, 25.11.1988, str. 1, in popravek v UL L 241, 17.8.1989, str. 4.

⁽²⁾ UL L 144, 16.6.1993, str. 21.

članicah, zdijo primerne določbe, izoblikovane na podlagi pravil o litispendenci in sorodnih tožbah iz zgoraj omenjene Bruseljske konvencije;

ker za zagotovitev polne samostojnosti in neodvisnosti Urada velja, da mu je potrebno dodeliti samostojni proračun, katerega prihodki izvirajo predvsem iz pristojbin, ki jih plačujejo uporabniki sistema; ker pa se proračunski postopek Skupnosti uporablja pri subvencijah iz splošnega proračuna Evropskih skupnosti; ker mora poleg tega revizijo računovodskih izkazov izvajati Računsko sodišče;

ker so za uporabo uredbe potrebni izvedbeni ukrepi, zlasti v zvezi s sprejetjem in spreminjanjem pravilnika o pristojbinah in izvedbene uredbe; ker naj takšne ukrepe sprejme Komisija, ki ji pomaga odbor, sestavljen iz predstavnikov držav članic, v skladu s proceduralnimi pravili iz člena 2, postopek III(b) Sklepor Sveta št. 87/373/EGS z dne 13. julija 1987 o določitvi postopkov za izvrševanje izvedbenih pooblastil, podeljenih Komisiji ⁽¹⁾,

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

NASLOV I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Znamka Skupnosti

1. Znamka za blago ali storitve, ki je registrirana v skladu s pravili iz te uredbe in na način, predpisan s to uredbo, je v nadaljnjem besedilu „znamka Skupnosti“.

2. Znamka Skupnosti je enotnega značaja. Na celotnem območju Skupnosti ima enak učinek: ne more se registrirati, prenesti, odpovedati, ali biti predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, niti njena uporaba ne more biti prepovedana, razen za celotno območje Skupnosti. To načelo se uporablja v celoti, razen če s to uredbo drugače določeno.

Člen 2

Urad

Ustanovi se Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), v nadaljnjem besedilu „Urad“.

Člen 3

Poslovna in procesna sposobnost

Za namene izvajanja te uredbe se gospodarske družbe ali podjetja in drugi pravni subjekti štejejo kot pravne osebe, če so po zakonu, ki ureja njihovo delovanje, sposobne v lastnem imenu imeti pravice in obveznosti vseh vrst, sklepati pogodbe ali izvajati druga pravna dejanja ter sposobne biti stranka v postopku.

NASLOV II

PRAVO V ZVEZI Z ZNAMKAMI

ODDELEK 1

embalaže, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikujejo od blaga in storitev drugih podjetij.

OPREDELITEV IN PRIDOBITEV ZNAMKE SKUPNOSTI

Člen 5

Osebe, ki so lahko imetniki znamk Skupnosti

Člen 4

Znaki, ki lahko sestavljajo znamko Skupnosti

Znamka Skupnosti je lahko sestavljena iz kakršnihkoli znakov, ki jih je mogoče grafično predstaviti, kot so besede, vključno z osebnimi imeni, slike, črke, števila, oblika blaga ali njegove

1. Imetniki znamk Skupnosti so lahko naslednje fizične ali pravne osebe, vključno z organi, ustanovljenimi po javnem pravu:

(a) državljani držav članic; ali

⁽¹⁾ UL L 197, 18.7.1987, str. 33.

- (b) državljani drugih držav pogodbenic Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine, v nadaljnjem besedilu „Pariške konvencije“; ali
- (c) državljani držav, ki niso podpisale Pariške konvencije, ki prebivajo ali imajo sedež ali dejanska in ne navidezna industrijska ali gospodarska podjetja na ozemlju Skupnosti ali ozemlju države pogodbenice Pariške konvencije; ali
- (d) državljani, razen tistih iz pododstavka (c), katerekoli države, ki ni pogodbenica Pariške konvencije in ki po objavljenih ugotovitvah nudi državljanom vseh držav članic enako varstvo znamk kot lastnim državljanom, in, če se od državljanov držav članic zahteva dokazilo o registraciji v državi izvora, prizna registracijo znamke Skupnosti kot takšno dokazilo.

2. V zvezi z uporabo odstavka 1 se apatridi, kot so definirani v členu 1 Konvencije o statusu apatridov, podpisani v New Yorku 28. septembra 1954, in begunci, kot so definirani v členu 1 Konvencije o statusu beguncev, podpisani v Ženevi 28. julija 1951 in spremenjeni s Protokolom o statusu beguncev, podpisanem v New Yorku 31. januarja 1967, obravnavajo kot državljani države stalnega prebivališča.

3. Osebe, ki so državljani države iz odstavka 1(d), morajo dokazati, da je znamka, za katero je bila vložena prijava znamke Skupnosti, registrirana v državi izvora, razen če so po objavljenih ugotovitvah znamke državljanov držav članic registrirane v zadevni državi izvora brez dokazila o tem, da so bile prej registrirane kot znamke Skupnosti ali nacionalne znamke v državi članici.

Člen 6

Načini pridobivanja znamke Skupnosti

Znamka Skupnosti se pridobi z registracijo.

Člen 7

Absolutni razlogi za zavrnitev

1. Kot znamka se ne registrirajo:

- (a) znaki, ki ne ustrezajo zahtevam iz člena 4;
- (b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;
- (c) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje

blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve,

- (d) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali označbe, ki so postali običajni v jezikovni rabi ali v dobroverni ustaljeni praksi trgovanja;

(e) znaki, sestavljeni izključno iz:

- (i) oblike, ki izhaja iz same narave blaga; ali
- (ii) oblike blaga, ki je nujna za doseg tehničnega učinka; ali
- (iii) oblike, ki blagu da bistveno vrednost;

- (f) znamke, ki nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom;

- (g) znamke, ki zavajajo javnost, na primer glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitve;

- (h) znamke, za katere ni bilo izdano dovoljenje pristojnih organov in morajo biti zavrnjene na podlagi člena 6ter Pariške konvencije;

- (i) znamke, ki vsebujejo znamenja, embleme ali grbe, ki niso zajeti v členu 6 ter Pariške konvencije in ki imajo poseben javni pomen, razen če so pristojni organi zanje izdali dovoljenje za registracijo.

2. Odstavek 1 se uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Skupnosti.

3. Odstavek 1(b), (c) in (d) se ne uporablja, če je znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek za blago ali storitve, za katere se zahteva registracija.

Člen 8

Relativni razlogi za zavrnitev

1. Ob ugovoru imetnika prejšnje znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

- (a) če je enaka prejšnji znamki in če so blago in storitve, za katere je registracija zahtevana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja znamka;

- (b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.

2. Za namen odstavka 1 izraz „prejšnje znamke“ pomeni:

- (a) znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to znamko;
 - (i) znamke Skupnosti;
 - (ii) znamke, registrirane v državi članici, oziroma v primeru Belgije, Nizozemske ali Luksemburga, v Uradu Beneluksa za znamke;
 - (iii) znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici;
- (b) prijave znamk iz pododstavka (a), če so registrirane;
- (c) znamke, ki so na dan vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ali, če je to primerno, zahteve za priznanje prednostne pravice v zvezi z zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, ki je v državi članici znana v smislu izraza „znan“ v členu 6 *bis* Pariške konvencije.

3. Ob ugovarjanju imetnika znamke se znamka ne registrira, če posrednik ali zastopnik imetnika znamke zahteva njeno registracijo v lastnem imenu brez imetnikovega soglasja, razen če posrednik ali zastopnik svoje ravnanje upraviči.

4. Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, prijavljena znamka ni registrirana če in v obsegu, določenem z zakonom države članice, ki ta znak ureja,

- (a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti;
- (b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

5. Poleg tega znamka ob ugovarjanju imetnika prejšnje znamke v smislu odstavka 2 ne bo registrirana, če je enaka ali podobna prejšnji znamki in naj bi bila registrirana za blago ali storitve, ki niso podobne tistim, za katere je registrirana prejšnja znamka, če prejšnja znamka Skupnosti uživa ugled v Skupnosti in če ima prejšnja nacionalna znamka ugled v zadevni državi članici, in če bi uporaba znamke, za katero je vložena prijava, brez upravičenega razloga izkoristila ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke.

ODDELEK 2

UČINKI ZNAMK SKUPNOSTI

Člen 9

Pravice iz znamke Skupnosti

1. Znamka Skupnosti daje imetniku izključne pravice. Imetnik ima pravico preprečiti vsem tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, da v gospodarskem prometu uporabljajo:

- (a) katerikoli znak, ki je enak znamki Skupnosti za označevanje blaga ali storitev, enakih tistim, za katere je registrirana znamka Skupnosti;
- (b) katerikoli znak, pri katerem zaradi enakosti ali podobnosti znamki Skupnosti in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z znamko Skupnosti in znakom, obstaja verjetnost zmede v javnosti; verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja med znakom in znamko;
- (c) katerikoli znak, enak ali podoben znamki Skupnosti za blago ali storitve, ki niso podobni tistim, za katere je registrirana znamka Skupnosti, če ima slednja ugled v Skupnosti in če uporaba tega znaka brez upravičenega razloga izkorišča ali škoduje razlikovalnemu značaju ali ugledu znamke Skupnosti.

2. Po odstavku 1 je med drugim lahko prepovedano:

- (a) opremljanje blaga ali njegove embalaže z znakom;
- (b) ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod tem znakom, ali ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom;
- (c) uvoz ali izvoz blaga pod tem znakom;
- (d) uporaba znaka na poslovni dokumentaciji in v oglaševanju.

3. Pravice iz znamke Skupnosti učinkujejo proti tretjim osebam od dneva objave registracije znamke. Ustrezno nadomestilo pa se lahko zahteva za dejanja, do katerih pride po datumu objave prijave znamke Skupnosti, ki bi bile po objavi registracije znamke prepovedane na podlagi te objave. Sodišče, ki mu je primer dodeljen, ne sme meritorno odločati o zadevi, dokler registracija ni objavljena.

Člen 10

Reprodukcija znamk Skupnosti v slovarjih

Če reprodukcija znamke Skupnosti v slovarju, enciklopediji ali podobnem referenčnem delu daje vtis, da gre za generično ime

blaga ali storitev, za katere je znamka registrirana, založnik dela na zahtevo imetnika znamke Skupnosti zagotovi, da je reprodukcija znamke najpozneje v naslednji izdaji opremljena z navedbo, da gre za registrirano znamko.

Člen 11

Prepoved uporabe znamke Skupnosti, registrirane v imenu posrednika ali zastopnika

Če je znamka Skupnosti registrirana v imenu posrednika ali zastopnika osebe, ki je imetnik te znamke, brez imetnikovega pooblastila, ima slednji pravico, da nasprotuje uporabi svoje znamke s strani posrednika ali zastopnika, če ju za takšno uporabo ni pooblastil, razen če posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje.

Člen 12

Omejitev pravic iz znamke Skupnosti

Znamka Skupnosti imetniku ne daje pravice, da tretji osebi v gospodarskem prometu prepove uporabo:

- (a) svojega imena ali naslova;
- (b) označb vrste, kakovosti, količine, namena, vrednosti, geografskega izvora, časa proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali drugih značilnosti blaga ali storitve;
- (c) znamke, če je treba označiti namen proizvoda ali storitve, še zlasti dodatkov ali nadomestnih delov,

ob pogoju, da jih uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah.

Člen 13

Izčrpanje pravice iz znamke Skupnosti

1. Znamka Skupnosti imetniku ne daje pravice, da prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki ga je dal imetnik na trg Skupnosti ali se je to zgodilo z njegovim soglasjem.

2. Odstavek 1 se ne uporabi, če obstajajo utemeljeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga, še zlasti, če se stanje blaga spremeni ali poškoduje po tem, ko je bilo dano na trg.

Člen 14

Komplementarna uporaba nacionalne zakonodaje v zvezi s kršitvijo

1. Učinke znamk Skupnosti urejajo izključno določbe te uredbe. V drugih pogledih ureja kršitve znamke Skupnosti nacionalna zakonodaja o kršitvi nacionalne znamke v skladu z določbami iz Naslova X.

2. Ta uredba ne preprečuje tožb, povezanih z znamko Skupnosti po zakonodaji držav članic, zlasti v zvezi s civilnopravno odgovornostjo in nelojalno konkurenco.

3. Procesna pravila se določijo v skladu z določbami iz Naslova X.

ODDELEK 3

UPORABA ZNAMK SKUPNOSTI

Člen 15

Uporaba znamk Skupnosti

1. Če v obdobju petih let po registraciji imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati znamke Skupnosti v Skupnosti za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena v obdobju petih zaporednih let, se za znamko Skupnosti uporabljajo sankcije iz te uredbe, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.

2. Uporaba v pomenu odstavka 1 pomeni tudi naslednje:

- (a) uporaba znamke Skupnosti v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja znamke;
- (b) namestitev znamke Skupnosti na blago ali njegovo embalažo v Skupnosti izključno za potrebe izvoza.

3. Šteje se, da uporaba znamke Skupnosti s soglasjem imetnika pomeni uporabo s strani imetnika.

ODDELEK 4

ZNAMKE SKUPNOSTI KOT PREDMET PREMOŽENJA

Člen 16

Obravnavanje znamke Skupnosti kot nacionalne znamke

1. Razen če je v členih 17 do 24 drugače določeno, se znamka Skupnosti kot predmet premoženja obravnava v celoti in za

celotno območje Skupnosti kot nacionalna znamka, registrirana v državi članici, v kateri po registru znamk Skupnosti,

(a) ima imetnik svoj sedež ali stalno prebivališče na zadeven datum; ali

(b) če se pododstavek (a) ne uporabi, ima imetnik na zadeven datum podjetje.

2. V primerih, ki jih odstavek 1 ne zajema, je država članica iz tega odstavka država članica, v kateri se nahaja sedež Urada.

3. Če sta v registru znamk Skupnosti kot skupna imetnika navedeni dve osebi, se odstavek 1 uporablja za osebo, ki je navedena prva; če to ni mogoče, se uporablja za nadaljnje skupne imetnike v zaporedju, v katerem so navedeni. Če se odstavek 1 ne uporablja za nobenega od skupnih imetnikov, se uporablja odstavek 2.

Člen 17

Prenos

1. Znamka Skupnosti se lahko prenese, ločeno od vsakega prenosa podjetja, za nekatere ali vse blago ali storitve, za katere je registrirana.

2. Prenos celotnega podjetja vključuje prenos znamke Skupnosti, razen če v skladu s pravom, ki ureja prenos, obstaja nasproten sporazum ali okoliščine jasno kažejo drugače. Ta določba se uporablja za pogodbeno obveznost za prenos podjetja.

3. Brez vpliva na odstavek 2 se pisno sestavi prenos znamke Skupnosti, za kar je potreben podpis pogodbenih strank, razen če je prenos posledica sodb; sicer je neveljaven.

4. Če je iz dokumentov o prenosu jasno, da je verjetno, da bo znamka Skupnosti zaradi prenosa zavajala javnost glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitev, za katere je registrirana, Urad ne registrira prenosa, razen če naslednik privoli k omejitvi registracije znamke Skupnosti na blago ali storitve, za katere ni verjetno, da bodo zavajale.

5. Na zahtevo ene od strank se prenos vpiše v register in objavi.

6. Dokler se prenos ne vnese v register, se pravni naslednik ne sme sklicevati na pravice, ki izhajajo iz registracije znamk Skupnosti.

7. Če je treba upoštevati časovne roke Urada, lahko pravni naslednik poda ustrezne izjave Uradu, ko Urad enkrat prejme prijavo za registracijo prenosa.

8. Vsi dokumenti, ki zahtevajo obvestilo imetnika znamke Skupnosti v skladu s členom 77, se naslovijo na osebo, ki je registrirana kot imetnik.

Člen 18

Prenos znamke, registrirane v imenu posrednika

Če je znamka Skupnosti registrirana v imenu posrednika ali zastopnika osebe, ki je imetnik te znamke, brez imetnikovega pooblastila, ima slednji pravico, da zahteva prenos te registracije v svojo korist, razen če tak posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje.

Člen 19

Stvarnopravne pravice

1. Znamke Skupnosti se lahko neodvisno od podjetja dajo v zavarovanje ali pa so predmet stvarnopravnih pravic.

2. Na prijavo ene od strank se pravice iz odstavka 1 vpišejo v register in objavijo.

Člen 20

Izvršba

1. Znamka Skupnosti je lahko predmet izvršbe.

2. Kar zadeva izvršilni postopek glede znamke Skupnosti, imajo sodišča in organi držav članic, določeni v skladu s členom 16, izključno pristojnost.

3. Na zahtevo ene od strank se izvršba vpiše v register in objavi.

Člen 21

Stečaj ali podobni postopki

1. Dokler na tem področju ne začnejo veljati skupna pravila za države članice, je edina država članica, v kateri je lahko znamka Skupnosti predmet stečaja ali podobnega postopka, tista, v kateri se ta postopek začne po nacionalni zakonodaji ali konvencijah, ki veljajo na tem področju.

2. Če je znamka Skupnosti predmet stečaja ali podobnega postopka, se na zahtevo pristojnega nacionalnega organa to vpiše v register in objavi.

Člen 22

Licence

1. Znamka Skupnosti se lahko licencira za nekatere ali vse blago in storitve, za katere je registrirana, in za vso Skupnost ali njen del. Licenca je lahko izključna ali neizključna.

2. Imetnik znamke Skupnosti lahko uveljavlja pravice iz te znamke proti pridobitelju licence, ki ravna v nasprotju s katerokoli določbo v licenčni pogodbi v zvezi z obliko, zajeto z registracijo, v kateri se lahko uporablja znamka, obsegom blaga ali storitev, za katerega je podeljena licenca, ozemljem, na katerem se znamka lahko uporabi, ali kakovostjo proizvedenega blaga oziroma storitev, ki jih opravlja pridobitelj licence.

3. Brez vpliva na določbe licenčne pogodbe lahko pridobitelj licence začne postopek za kršitev znamke Skupnosti le, če se njen imetnik s tem strinja. Vendar pa lahko imetnik izključne licence začne tak postopek, če imetnik znamke po formalnem obvestilu sam ne začne postopka za ugotavljanje kršitev v ustreznem obdobju.

4. Pridobitelj licence ima zaradi pridobitve nadomestila za škodo, ki jo je utrpel, pravico poseči v postopek za ugotavljanje kršitev, ki ga sproži imetnik znamke Skupnosti.

5. Na zahtevo ene od strank se podelitev ali prenos licence v zvezi z znamko Skupnosti vpiše v Register in objavi.

Člen 23

Posledice za tretje osebe

1. Pravna dejanja iz členov 17, 19 in 22 v zvezi z znamko Skupnosti učinkujejo proti tretjim osebam v vseh državah članicah šele po vpisu v register. Kljub vsemu pa imajo ta dejanja pred vpisom učinek proti tretjim osebam, ki so pridobile pravice na znamki po dnevu takega dejanja, so pa za dejanje vedele na dan pridobitve pravic.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če oseba pridobi znamko Skupnosti ali pravico do znamke Skupnosti s prenosom celotnega podjetja ali s katerimkoli drugim univerzalnim nasledstvom.

3. Posledice pravnih dejanj iz člena 20 proti tretjim osebam ureja zakon države članice, določen v skladu s členom 16.

4. Dokler ne začnejo veljati skupna pravila za države članice na področju stečaja, posledice stečaja za tretje stranke ali podobnega postopka ureja zakon države članice, v kateri je takšen postopek prvič začet v smislu nacionalne zakonodaje ali konvencij, ki se uporabljajo na tem področju.

Člen 24

Uporaba znamke Skupnosti kot predmeta premoženja

Členi 16 do 23 se uporabljajo za prijave za znamke Skupnosti.

NASLOV III

POSTOPEK PRIDOBITVE ZNAMKE SKUPNOSTI

ODDELEK 1

VLOŽITEV PRIJAV IN ZAHTEVE, KI JIM MORAJO USTREŽATI PRIJAVE

Člen 25

Vložitev prijav

1. Prijava znamke Skupnosti se po izbiri prijavitelja vloži:

(a) pri Uradu; ali

(b) pri glavnem uradu za industrijsko lastnino države članice ali pri Uradu Beneluksa za znamke. Tako vložena prijava ima enak učinek, kot če bi bila istega dne vložena pri Uradu.

2. Če se prijava vloži pri glavnem uradu za industrijsko lastnino države članice ali pri Uradu Beneluksa za znamke, ta urad stori vse potrebno za posredovanje prijave Uradu v dveh tednih po

vložitvi. Prijavitelju se lahko zaračuna pristojbina, ki ne presega upravnih stroškov sprejetja in posredovanja prijave.

ODDELEK 2

PREDNOSTNA PRAVICA

3. Prijave iz odstavka 2, ki jih Urad prejme več kot mesec dni po vložitvi, se štejejo za umaknjene.

Člen 29

4. Deset let po začetku veljavnosti te uredbe Komisija sestavi poročilo o delovanju sistema vložitve prijav znamke Skupnosti in predloge za spremembe tega sistema.

Prednostna pravica

Člen 26

Zahteve, ki jim morajo ustrezati prijave

1. Prijava znamke Skupnosti vsebuje:

- (a) zahtevo za registracijo znamke Skupnosti;
- (b) podatke o identiteti prijavitelja;
- (c) seznam blaga ali storitev, za katere je zahtevana registracija;
- (d) prikaz znamke.

2. Za prijavo znamke Skupnosti se plača prijavna pristojbina, in, če je to primerno, ena ali več vrst pristojbin glede na tip blaga.

3. Prijava znamke Skupnosti mora ustrezati zahtevam, določenim v izvedbeni uredbi iz člena 140.

Člen 27

Datum vložitve

Datum vložitve prijave znamke Skupnosti je datum, na katerega je vložnik vložil dokumente, ki vsebujejo podatke iz člena 26(1), pri Uradu oziroma v primeru, ko je bila prijava vložena pri glavnem uradu države članice ali Uradu Beneluksa za znamke, pri tem uradu, pod pogojem, da je plačal prijavno pristojbino v roku enega meseca po vložitvi zgoraj omenjenih dokumentov.

Člen 28

Klasifikacija

Blago in storitve, za katere se prijavijo znamke Skupnosti, se razvrstijo v skladu s sistemom klasifikacije, določenim z izvedbeno uredbo.

1. Oseba, ali njeni pravni nasledniki, ki so pravilno vložili prijavo znamke v ali za katerokoli državo članico Pariške konvencije, imajo ob vložitvi prijave znamke Skupnosti za isto znamko glede blaga ali storitev, ki so enake ali zajete v tistih, za katere je vložena prijava, prednostno pravico v obdobju šestih mesecev od dneva vložitve prve prijave.

2. Vsaka vložitev enakovredna redni nacionalni vložitvi v skladu z nacionalno zakonodajo države v kateri je bila opravljena, ali vložitev po bilateralnih ali multilateralnih sporazumih, vzpostavi prednostno pravico.

3. Redna nacionalna vložitev pomeni vsako vložitev, ki zadostuje za določitev dneva, na katerega je bila prijava vložena, ne glede na to, kako je bila rešena.

4. Poznejša prijava znamke, ki je bila predmet prejšnje prve prijave za isto blago ali storitve in ki se vloži v ali v zvezi z isto državo, se šteje kot prva prijava za določanje prednosti, ob pogoju, da se na dan vložitve naslednje prijave prejšnja prijava umakne, opusti ali zavrne, ne da bi jo odprli za javnost in ne da bi ostale kake pravice, in ki ni bila osnova za zahtevo za priznanje prednostne pravice. Prejšnja prijava po tem ne sme biti več osnova za zahtevo za priznanje prednostne pravice.

5. Če je bila prijava prvič vložena v državi, ki ni članica Pariške konvencije, se odstavki 1 do 4 uporabljajo le, kolikor ta država v skladu z objavljenimi ugotovitvami na podlagi prve vložitve zahteve pri Uradu in v skladu s pogoji, ki so enakovredni pogojem v tej uredbi, prizna prednostno pravico z enakovrednim učinkom.

Člen 30

Zahteva za priznanje prednostne pravice

Prijavitelj, ki zahteva priznanje prednostne pravice na podlagi prejšnje prijave, vloži izjavo o prednosti in prepis prejšnje prijave. Če slednja ni v enem od jezikov Skupnosti, prijavitelj vloži prevod prejšnje prijave v enem od teh jezikov.

Člen 31

ODDELEK 4

Učinek prednostne pravice

Prednostna pravica učinkuje tako, da se za datum prednosti šteje datum vložitve prijave znamke Skupnosti pri ugotavljanju, katere pravice so prejšnje.

Člen 32

Enakovrednost vloge pri Skupnosti in vloge pri državi

Vložitev prijave znamke Skupnosti, ki ima določen datum vložitve, je v vseh državah članicah enakovredna pravilni nacionalni vlogi ob upoštevanju prednosti prijave znamke Skupnosti.

ODDELEK 3

RAZSTAVNA PREDNOSTNA PRAVICA

Člen 33

Razstavna prednostna pravica

1. Če je prijavitelj znamke Skupnosti razstavil blago ali storitve z znamko, za katero je vložil prijavo, na uradni ali uradno priznani mednarodni razstavi po Konvenciji o mednarodnih razstavah, podpisani 22. novembra 1928 v Parizu in zadnjič revidirani 30. novembra 1972, lahko, če vloži prijavo v šestih mesecih od prvega dne razstavitve blaga ali storitev pod znamko, ki jo je prijavil, zahteva prednostno pravico od tega dne v smislu člena 31.

2. Prijavitelj, ki zahteva prednostno pravico v skladu z odstavkom 1, mora predložiti dokazilo o razstavi blaga ali storitev pod znamko, ki jo je prijavil, pod pogoji, določenimi v izvedbeni uredbi.

3. Razstavna prednostna pravica, priznana v državi članici ali tretji državi, ne podaljša obdobja prednostne pravice, določenega v členu 29.

ZAHTEVA PO PREDNOSTI STAREJŠE NACIONALNE ZNAMKE

Člen 34

Zahteva po prednosti starejše nacionalne znamke

1. Imetnik prejšnje znamke, registrirane v državi članici, vključno z znamko, registrirano v državah Beneluksa ali po mednarodnih sporazumih in z učinkom v državah članicah, ki zahteva za enako znamko, enako znamki Skupnosti, za blago ali storitve, ki so enake ali del tistih, za katere je bila registrirana prejšnja znamka, lahko za znamko Skupnosti zahteva prednost glede na prejšnjo znamko za državo članico, v kateri ali za katero je registrirana.

2. Edini učinek prednosti po tej uredbi je ta, da če se imetnik znamke Skupnosti odpove prejšnji znamki ali dopusti, da njena registracija poteče, se šteje, da ima še naprej iste pravice, kot bi jih imel, če bi bila prejšnja znamka še naprej registrirana.

3. Prednost, ki se zahteva za starejšo znamko Skupnosti zapade, če je bila prejšnja starejša znamka, za katero se je zahtevala, razglašena za neveljavno ali nično, ali če se ji je imetnik odpovedal pred registracijo znamke Skupnosti.

Člen 35

Zahteva prednosti po registraciji znamke Skupnosti

1. Imetnik znamke Skupnosti, ki je imetnik prejšnje enake znamke, registrirane v državi članici, vključno z znamko, registrirano v državah Beneluksa, ali znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici, za enako blago ali storitve, lahko zahteva prednost prejšnje znamke za državo članico, v kateri ali za katero je registrirana.

2. Uporabi se člen 34(2) in (3).

NASLOV IV

POSTOPEK REGISTRACIJE

ODDELEK 1

Člen 37

PREIZKUS PRIJAV

Preizkus pogojev glede upravičenosti imetnika

1. Če po členu 5 prijavitelj ne more biti imetnik znamke Skupnosti, se prijava zavrže.

Člen 36

Preizkus izpolnjevanja zahtev za prijavo

2. Prijave se ne zavrže, preden prijavitelj ne dobi priložnosti, da umakne prijavo ali predloži svoje pripombe.

1. Urad preveri:

Člen 38

- (a) ali prijava znamke Skupnosti ustreza zahtevam o datumu vložitve prijave v skladu s členom 27;
- (b) ali prijava znamke Skupnosti ustreza zahtevam, določenim v izvedbeni uredbi;
- (c) če je to ustrezno, ali so bile pristojbine glede na tip blaga plačane v določenem roku.

Preverjanje absolutnih razlogov za zavrnitev

1. Če znamka po členu 7 ne more biti registrirana za del ali celotno blago ali storitve, ki jih zajema prijava znamke Skupnosti, se prijava za to blago ali storitve zavrne.

2. Če prijava znamke Skupnosti ne ustreza zahtevam iz odstavka 1, Urad od prijavitelja zahteva, da v določenem roku odpravi pomanjkljivosti ali plača pristojbine.

2. Če znamka vsebuje element, ki ni razlikovalen, in če bi vključitev omenjenega elementa v znamko povzročila dvome glede obsega varstva znamke, lahko Urad kot pogoj za registracijo omenjene znamke zahteva, naj prijavitelj navede, da odklanja vsako izključno pravico do takšnega elementa. Vsaka odklonitev se objavi skupaj s prijavo ali registracijo znamke Skupnosti, odvisno od primera.

3. Če se v tem roku pomanjkljivosti ne odpravijo ali pristojbine ne plačajo v skladu z odstavkom 1(a), se prijava ne obravnava kot prijava znamke Skupnosti. Če prijavitelj ravna po zahtevi Urada, Urad kot datum vložitve prijave šteje datum, ko so odpravljene pomanjkljivosti ali je poravnana pristojbina.

3. Prijava se ne zavrne, dokler prijavitelj ni dobil možnosti za umik ali spremembo prijave ali predložitev svojih pripomb.

4. Če se pomanjkljivosti po odstavku 1(b) ne odpravijo v določenem roku, Urad prijavo zavrže.

ODDELEK 2

5. Če se pristojbina po odstavku 1(c) ne plača v določenem roku, se prijava šteje za umaknjeno, razen če je jasno, katere tipe blaga ali storitev naj bi plačani znesek pokrival.

POIZVEDBA

Člen 39

6. Če niso izpolnjene zahteve v zvezi z zahtevo po priznanju prednostne pravice, ima to za posledico izgubo prednostne pravice.

Poizvedba

7. Če niso izpolnjene zahteve v zvezi z zahtevo po prednosti prejšnje nacionalne znamke, ima to za posledico izgubo te pravice za prijavo.

1. Ko Urad določi datum vložitve prijave znamke Skupnosti in ugotovi, da prijavitelj ustreza pogojem iz člena 5, sestavi poročilo Skupnosti o poizvedbi, ki navaja prejšnje znamke Skupnosti ali prijave znamke Skupnosti, ki so bile odkrite in se jih lahko po členu 8 navede kot razlog proti registraciji prijavljene znamke Skupnosti.

2. Takoj ko se za prijavo znamke Skupnosti določi datum vložitve, Urad pošlje en izvod na glavni urad za industrijsko lastnino vsake države članice, ki je obvestila Urad o odločitvi za izvedbo poizvedbe v lastnem registru znamk v zvezi s prijavami znamke Skupnosti.

3. Vsak od glavnih uradov za industrijsko lastnino iz odstavka 2 Uradu v treh mesecih po prejemu prijave znamke Skupnosti posreduje poročilo o poizvedbi, ki bodisi navaja prejšnje nacionalne znamke ali prijave znamk, ki se po členu 8 lahko uveljavljajo proti registraciji znamke Skupnosti, za katero je vložena prijava, ali izjavi, da s poizvedbo niso odkrili nobenih takšnih pravic.

4. Urad plača vsakemu glavnemu uradu za industrijsko lastnino za vsako poročilo o poizvedbi znesek v skladu z odstavkom 3. Znesek, ki je za vsak urad enak, določi Proračunski odbor z odločitvijo, sprejeto s tričetrtinsko večino predstavnikov držav članic.

5. Urad prijavitelju znamke Skupnosti brez odlašanja posreduje poročilo Skupnosti o poizvedbi in nacionalna poročila o poizvedbi, ki jih je prejel v roku, določenem v odstavku 3.

6. Ob objavi prijave znamke Skupnosti, do katere ne sme priti pred iztekom enomesečnega obdobja od dneva, na katerega Urad prijavitelju posreduje poročila o poizvedbi, Urad o objavi prijave znamke Skupnosti obvesti imetnike katerihkoli prejšnjih znamk Skupnosti ali prijav znamke Skupnosti, navedenih v poročilu Skupnosti o preiskavi.

7. Komisija v petih letih po odprtju Urada za vlaganje prijav odda Svetu poročilo o delovanju sistema poizvedbe iz tega člena, vključno s plačili državam članicam po odstavku 4 in, če je to potrebno, ustreznimi predlogi za spremembo te uredbe glede prilagajanja sistema poizvedbe na podlagi pridobljenih izkušenj in ob upoštevanju razvoja tehnik poizvedbe.

ODDELEK 3

OBJAVA PRIJAVE

Člen 40

Objava prijave

1. Če so izpolnjeni pogoji, ki jih mora prijava znamke Skupnosti izpolnjevati, in če je obdobje iz člena 39(6) poteklo, se prijava objavi, če ni bila zavrnjena po členih 37 in 38.

2. Če se prijava po objavi zavrne po členih 37 in 38, se odločitev o zavrnitvi objavi, ko postane dokončna.

ODDELEK 4

PRIPOMBE TRETJIH OSEB IN UGOVOR

Člen 41

Pripombe tretjih oseb

1. Po objavi prijave znamke Skupnosti lahko vsaka fizična ali pravna oseba in vsaka skupina ali telo, ki predstavlja izdelovalce, proizvajalce, izvajalce storitev, trgovce ali potrošnike, Uradu sporoči pisne pripombe, v katerih navede razloge zaradi katerih naj se zlasti po členu 7 znamka po uradni dolžnosti ne registrira. Te osebe niso stranke v postopku pred Uradom.

2. Pripombe iz odstavka 1 se posredujejo prijavitelju, ki lahko nanje odgovori.

Člen 42

Ugovor

1. V treh mesecih od datuma objave prijave znamke Skupnosti lahko vložijo pisni ugovor zoper registracijo znamke, ki temelji na tem, da znamka ne more biti registrirana po členu 8:

- (a) imetniki prejšnje znamke iz člena 8(2), pa tudi imetniki licenc, ki jih pooblastijo imetniki teh znamk, v zvezi s členom 8(1) in (5);
- (b) imetniki znamk iz člena 8(3);
- (c) imetniki prejšnjih znamk ali znakov iz člena 8(4) in osebe, ki imajo po zadevni nacionalni zakonodaji pooblastilo za izvrševanje teh pravic.

2. Ugovor zoper registracijo te znamke se lahko vloži, v skladu s pogoji iz odstavka 1, tudi v primeru objave spremenjene prijave v skladu z drugim stavkom člena 44(2).

3. Ugovor mora biti v pisni obliki in navajati razloge. Ugovor se šteje za pravilno vloženega šele po plačilu pristojbine za ugovor.

V roku, ki ga določi Urad, lahko vložnik ugovora v podporo svojemu primeru predloži dejstva, dokaze in vprašanja.

Člen 43

Preizkus ugovora

1. Pri preizkusu ugovora Urad pozove stranke, kolikokrat je to potrebno, da vložijo pripombe v roku, ki ga postavi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.

4. Urad lahko, če se mu to zdi ustrezno, pozove stranke k poravnavi.

5. Če preizkus ugovora pokaže, da znamka ne more biti registrirana za del ali za vse blago ali storitve, za katero je bila vložena prijava znamke Skupnosti, se prijava zavrne za tisto blago ali storitve. V nasprotnem primeru se ugovor zavrne.

6. Odločitev o zavrnitvi prijave se objavi, ko postane dokončna.

ODDELEK 5

UMIK, ZOŽITEV IN SPREMEMBA PRIJAVE

Člen 44

Umik, zožitev in sprememba prijave

1. Prijavitelj lahko kadarkoli umakne prijavo za znamko Skupnosti ali zoži seznam blaga ali storitev, ki jih ta vsebuje. Če je bila prijava že objavljena, se objavi tudi umik ali zožitev.

2. Sicer se prijava znamke Skupnosti lahko spreminja na zahtevo prijavitelja le, če gre za popravek imena in naslova prijavitelja, napake v besedilu ali pri kopiranju ali očitne napake, pod pogojem, da tak popravek bistveno ne spremeni znamke ali razširi seznama blaga ali storitev. Če spremembe vplivajo na prikaz znamke ali seznam blaga ali storitev, do njih pa pride po objavi prijave, se prijava znamke objavi s spremembami.

ODDELEK 6

REGISTRACIJA

Člen 45

Registracija

Če prijava ustreza zahtevam te uredbe in če v roku iz člena 42(1) nihče ni vložil pisnega ugovora ali če je bil ugovor zavrnjen z dokončno odločbo, se znamka registrira kot znamka Skupnosti, pod pogojem, da je bila pristojbina za registracijo plačana v določenem roku. Če se pristojbina v tem obdobju ne plača, se šteje, da je prijava umaknjena.

NASLOV V

TRAJANJE, PODALJŠANJE IN SPREMEMBA ZNAMK SKUPNOSTI

Člen 46

Trajanje registracije

Znamke Skupnosti se registrirajo za obdobje desetih let od datuma vložitve prijave. Registracija se lahko podaljša v skladu s členom 47 za nadaljnja desetletna obdobja.

Člen 47

Podaljšanje

1. Registracija znamke Skupnosti se podaljša na zahtevo imetnika znamke ali katerekoli osebe, ki jo imetnik izrecno pooblasti, pod pogojem, da so pristojbine plačane.

2. Urad obvesti imetnika znamke Skupnosti in vse osebe z registrirano pravico na znamki Skupnosti o poteku trajanja registracije v ustreznem roku pred potekom. Urad ni odgovoren, če se ti podatki ne preskrbijo.

Člen 48

Sprememba

3. Zahtevo za podaljšanje je treba oddati v roku šestih mesecev, ki se izteče na zadnji dan meseca, v katerem varstvo preneha. Tudi pristojbine se plačajo v tem roku. Če do tega ne pride, se zahteva lahko vloži in pristojbina plača v nadaljnjih šestih mesecih po datumu iz prvega stavka, pod pogojem, da se v tem nadaljnjem obdobju plača dodatna pristojbina.

4. Če se vloži prijava in plača pristojbina le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana znamka Skupnosti, se registracija podaljša le za to blago ali storitve.

5. Podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi datumu, na katerega se izteče obstoječa registracija. Podaljšanje se registrira.

1. Znamka Skupnosti se v registru ne spreminja v obdobju trajanja registracije ali njenega podaljšanja.

2. Ne glede na to pa se lahko, če znamka Skupnosti vsebuje ime in naslov imetnika, vsako spremembo, ki bistveno ne prizadene identitete znamke, kot je prvotno registrirana, registrira na zahtevo imetnika.

3. Objava registracije ali spremembe vsebuje predstavitev spremenjene znamke Skupnosti. Tretje osebe, katerih pravice so pri spremembi lahko prizadete, lahko izpodbijajo registracijo spremembe v obdobju treh mesecev po objavi.

NASLOV VI

ODPOVED, RAZVELJAVITEV IN NIČNOST

ODDELEK 1

ODPOVED

Člen 49

Odpoved

1. Znamki Skupnosti se lahko imetnik odpove za vse ali le nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana.

2. Odpoved Uradu pisno prijavi imetnik znamke. Učinkovati začne, ko se vpiše v register.

3. Odpoved se vpiše le s privoljenjem imetnika pravice, vpisanega v register. Če je licenca registrirana, se odpoved v register vpiše le, če imetnik znamke dokaže, da je pridobitelja licence obvestil o svoji nameri o odpovedi; ta vpis se opravi ob izteku obdobja, ki ga predpiše izvedbena uredba.

ODDELEK 2

RAZLOGI ZA RAZVELJAVITEV

Člen 50

Razlogi za razveljavitev

1. Pravice imetnika znamke Skupnosti se razveljavijo na podlagi zahteve pri Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic:

(a) če se v neprekinjenem obdobju petih let znamka ni uporabljala v prvotni namen v Skupnosti za označevanje blaga ali storitev, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi; vendar pa nihče ne more zahtevati, naj se imetnikove pravice na znamki razveljavijo, če je imetnik v obdobju med iztekom petletnega obdobja in vložitev zahteve ali nasprotne tožbe začel ali ponovno začel resno in dejansko uporabljati znamko; začetek ponovne uporabe v obdobju treh mesecev pred vložitev zahteve ali nasprotne

tožbe, ki se je začelo najkasneje ob izteku neprekinjenega obdobja petih let neuporabe, pa se ne upošteva, če do priprav na uporabo ali ponovno uporabo pride šele potem, ko imetnik spozna, da lahko kdo vloži zahtevo za razveljavitev ali nasprotno tožbo;

- (b) če je znamka zaradi dejanj ali opustitev imetnika v gospodarskem prometu postala obča oznaka za proizvod ali storitve, za katere je registrirana;
- (c) če zaradi uporabe znamke s strani imetnika ali z njegovim soglasjem za blago ali storitve, za katere je registrirana, obstaja verjetnost zmede v javnosti, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega izvora tega blaga ali storitev;
- (d) če imetnik znamke nič več ne izpolnjuje pogojev, določenih v členu 5.

2. Če razlogi za razveljavitev pravic obstajajo le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana znamka Skupnosti, se pravice imetnika razveljavijo le za te vrste blaga in storitev.

ODDELEK 3

RAZLOGI ZA NIČNOST

Člen 51

Absolutni razlogi za ničnost

1. Znamka Skupnosti se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic,

- (a) če je bila znamka Skupnosti registrirana v nasprotju z določbami člena 5 ali člena 7;
- (b) če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi prijave znamke.

2. Če je bila znamka Skupnosti registrirana ob kršitvi določb člena 7(1)(b), (c) ali (d), se kljub temu ne more razglasiti za nično, če je zaradi uporabe po registraciji pridobila razlikovalen značaj za blago ali storitve, za katere je registrirana.

3. Če razlog za ničnost zadeva le nekatere blago ali storitve, za katere je registrirana znamka Skupnosti, se znamka razglasi za nično le za to blago ali storitve.

Člen 52

Relativni razlogi za ničnost

1. Znamka Skupnosti se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu, ali nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic:

- (a) če obstaja prejšnja znamka iz člena 8(2) in so izpolnjeni pogoji iz odstavka 1 ali odstavka 5 istega člena;
- (b) če obstaja znamka iz člena 8(3) in so izpolnjeni pogoji iz istega odstavka;
- (c) če obstaja prejšnja pravica iz člena 8(4) in so izpolnjeni pogoji iz istega odstavka.

2. Znamka Skupnosti se razglasi za nično tudi na podlagi zahteve Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če se uporaba takšne znamke lahko prepove v skladu z nacionalnim zakonom, ki ureja varstvo katerekoli druge prejšnje pravice, še zlasti:

- (a) pravice do imena;
- (b) pravice do osebne podobe;
- (c) avtorske pravice;
- (d) pravice industrijske lastnine.

3. Znamke Skupnosti se ne sme razglasiti za nično, če imetnik pravice iz odstavka 1 in 2 izrecno soglaša z registracijo znamke Skupnosti pred vložitvijo zahteve za ugotovitev ničnosti ali nasprotne tožbe.

4. Če je imetnik ene pravic iz odstavka 1 ali 2 vložil zahtevo za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti ali vložil nasprotno tožbo v postopku zaradi kršitve pravic, ne more vložiti nove zahteve za ugotovitev ničnosti ali vložiti nasprotne tožbe na podlagi druge pravice, na katero bi se lahko skliceval v podporo svoji prvi zahtevi ali nasprotni tožbi.

5. Uporabi se člen 51(3).

Člen 53

Zožitev zaradi pristanka

1. Če je imetnik znamke Skupnosti pristal za obdobje petih zaporednih let v uporabo poznejše znamke Skupnosti v Skupnosti in se ob tem zavedal te uporabe, ni več upravičen na podlagi prejšnje znamke do vložitve zahteve za ugotovitev, da je poznejša znamka nična, ali do ugovaranja uporabi poznejše znamke za blago in storitve, za katere se je uporabljala poznejša znamka, razen če je do vložitve zahteve za registracijo poznejše znamke Skupnosti prišlo v slabi veri.

2. Če je imetnik prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2) ali drugega prejšnjega znaka iz člena 8(4), za dobo petih zaporednih let privolil v uporabo poznejše znamke Skupnosti v državi članici, v kateri je prejšnja znamka ali znak varovan, medtem ko se je takšne uporabe zavedal, na podlagi prejšnje znamke ali prejšnjega znaka ni več upravičen do zahteve za ugotovitev, da je poznejša znamka nična, ali do ugovaranja uporabi poznejše znamke za blago ali

storitve, za katere se uporablja poznejša znamka, razen če je do vložitve zahteve za registracijo poznejše znamke Skupnosti prišlo v slabi veri.

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 imetnik poznejše znamke Skupnosti ni upravičen, da ugovarja uporabi prejšnje pravice, čeprav se ta pravica ne more več uveljavljati nasproti poznejši znamki Skupnosti.

ODDELEK 4

POSLEDICE RAZVELJAVITVE IN NIČNOSTI

Člen 54

Posledice razveljavitve in ničnosti

1. Šteje se, da od dne vložitve zahteve za razveljavev ali nasprotne tožbe znamka Skupnosti ni imela učinkov, določenih s to uredbo. Zgodnejši datum, na katerega je prišlo do enega izmed razlogov za razveljavev, se lahko določi na zahtevo ene od strank.

2. Šteje se, da znamka Skupnosti od začetka ni imela učinkov, opredeljenih v tej uredbi, če se znamka razglasi za nično.

3. V skladu z nacionalnimi določbami v zvezi bodisi z zahtevami po povračilu za škodo zaradi malomarnosti ali slabe vere imetnika znamke bodisi z neupravičeno obogatitvijo, retroaktivni učinek razveljavitve ali ničnosti znamke ne vpliva na:

- (a) katerokoli odločbo o kršitvi pravic, ki je dokončna in je bila izvršena pred razveljavitvijo ali ugotovitvijo ničnosti;
- (b) katerokoli pogodbo, sklenjeno pred razveljavitvijo ali ugotovitvijo ničnosti, če je bila izvršena pred to odločbo; vendar pa se lahko zahteva na podlagi pravičnosti povračilo zneskov, plačanih po ustrezni pogodbi, v obsegu, ki ga upravičujejo okoliščine.

ODDELEK 5

POSTOPKI URADA V ZVEZI Z RAZVELJAVITVIJO ALI NIČNOSTJO

Člen 55

Zahteva za razveljavev ali zahteva za ugotovitev ničnosti

1. Zahteva za razveljavev pravic imetnika znamke Skupnosti ali za ugotovitev, da je znamka nična, se lahko vloži pri Uradu v naslednjih primerih:

- (a) če se uporabita člena 50 in 51, katerakoli fizična ali pravna oseba in katerakoli skupina ali telo, ustanovljeno za predstavljanje interesov proizvajalcev, izdelovalcev, izvajalcev storitev, trgovcev ali porabnikov, ki je ima po pravu, ki velja zanj, sposoben biti stranka v postopku;
- (b) če se uporabi člen 52(1), osebe iz člena 42(1);
- (c) če se uporabi člen 52(2), imetniki prejšnjih pravic po isti določbi ali osebe, ki so po pravu zadevne države članice upravičeni do izvrševanja zadevnih pravic.

2. Prijava se vloži v obliki pisne obrazložene izjave. Dokler se ne plača pristojbina, se prijava ne šteje za vloženo.

3. Zahteva za razveljavev ali ugotovitev ničnosti ni dopustna, če je bila zahteva na podlagi istega predmeta in pravnega temelja, ki je vključevala iste stranke, že obravnavana na sodišču v državi članici in postala pravnomočna.

Člen 56

Preizkus zahteve

1. Med preizkusom zahteve za razveljavev pravic ali ugotovitev ničnosti Urad povabi stranko tolikokrat, kot je potrebno, da podajo svoje pripombe v roku, ki ga določi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če imetnik znamke Skupnosti to zahteva, mora imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je stranka v postopkih za ugotavljanje ničnosti, priskrbeti dokaz, da je v obdobju pet let pred datumom vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti prejšnjo znamko Skupnosti resno in dejansko uporabljal v Skupnosti v zvezi z blagom ali storitvami, za katere je registrirana in ki jih navaja kot razlog za svojo zahtevo, ali da obstajajo ustrezni razlogi za neuporabo, če je bila na ta datum prejšnja znaka Skupnosti registrirana ne več kot pet let. Če je bila na datum objave prijave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti registrirana ne več kot pet let, mora imetnik prejšnje znamke Skupnosti dodatno priskrbeti še dokaz, da so bili pogoji iz člena 43(2) izpolnjeni na ta datum. Če takega dokaza ni, se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrže. Če je bila prejšnja znamka Skupnosti uporabljena v zvezi samo z delom blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa zahteve za ugotovitev ničnosti šteje, da je bila registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporablja za prejšnjo nacionalno znamko po členu 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je

prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.

4. Urad lahko, če meni, da je to ustrezno, povabi stranke k poravnavi.

5. Če preizkus zahteve za razveljavitev pravic ali ugotovitev ničnosti pokaže, da se znamka ne bi smela registrirati za nekatere ali

vse blago ali storitve, za katere je registrirana, se pravice imetnika znamke Skupnosti razveljavijo ali razglasijo za nične za to blago ali storitve. V nasprotnem primeru se zahteva za razveljavitev pravic ali ugotovitev ničnosti zavrže.

6. Odločba o razveljavitvi pravic imetnika znamke Skupnosti ali ugotovitvi ničnosti se vpiše v register, ko postane dokončna.

NASLOV VII

PRITOŽBA

Člen 57

Odločbe, zoper katere se lahko vloži pritožba

1. Pritožba se lahko vloži zoper odločbe preizkuševalcev, oddelkov za ugovore, oddelkov za upravljanje znamk in pravne zadeve ter oddelkov za izbris. Pritožba zadrži izvršitev.

2. Zoper odločbo, ki ne zaključi postopka glede ene od strank, se je mogoče pritožiti le v pritožbi zoper končno odločbo, razen če odločba dopušča ločeno pritožbo.

Člen 58

Osebe s pravico do pritožbe in s pravico biti stranka v pritožbenem postopku

Pravico do pritožbe ima vsaka stranka v postopku, ki jo odločba prizadene. Vsaka druga stranka v postopku ima pravico biti stranka v pritožbenem postopku.

Člen 59

Rok in oblika pritožbe

Pritožba se pisno vloži pri Uradu v dveh mesecih po datumu obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba. Šteje se, da je pritožba vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo. V roku štirih mesecev po datumu obvestila o odločbi je treba vložiti pisno izjavo, ki navaja vzroke za pritožbo.

Člen 60

Predhodni preizkus pritožbe

1. Če ima oddelek, katerega odločba se izpodbija, pritožbo za dopustno in utemeljeno, popravi svojo odločitev. To pa ne velja, če pritožniku ugovarja druga stranka v postopku.

2. Če se odločba v roku enega meseca po prejetju izjave z vzroki za pritožbo ne popravi, se pritožba preda odboru za pritožbe brez odlašanja in brez vsebinskih pripomb.

Člen 61

Preverjanje pritožbe

1. Če je pritožba dopustna, Odbor za pritožbe preveri, ali je pritožba utemeljena.

2. Med preverjanjem pritožbe Odbor za pritožbe povabi stranke tolikokrat kolikor je potrebno, da v določenem roku predstavijo svoja stališča o odločitvah Odbora ali o vlogah nasprotnih strank.

Člen 62

Odločitev o pritožbi

1. Po preučitvi utemeljenosti pritožbe Odbor za pritožbe odloči o pritožbi. Odbor za pritožbe lahko izvršuje katerokoli pooblastilo v pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo zoper katero je bila vložena pritožba, ali pa preda primer temu oddelku v nadaljnjo obravnavo.

2. Če odbor za pritožbe preda primer v nadaljnjo obravnavo oddelku, ki je izdal odločbo zoper katero je bila vložena pritožba, je ta oddelek vezan na izrek in razloge za odločitev Odbora za pritožbe, če so dejstva enaka.

3. Odločitve odborov za pritožbe učinkujejo le od dne, ko poteče rok iz člena 63(5), ali v primeru, da je bila v tem obdobju vložena tožba pri Sodišču, od dne ko je bila ta tožba zavrnjena.

Člen 63

Tožbe pri Sodišču

1. Proti odločbam odborov za pritožbe glede pritožb se lahko vloži tožba pri Sodišču.

2. Tožba se lahko vloži zaradi kršitve pravil o pristojnosti, kršitve bistvenih določb postopka, kršitve Pogodbe, te uredbe ali katerega koli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo ali zaradi zlorabe pooblastil.

3. Sodišče je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločbe.

4. Tožbo lahko vloži vsaka stranka v postopku, prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe.

5. Tožba se vloži pri Sodišču v dveh mesecih po datumu obvestila o odločbi odbora za pritožbe.

6. Urad mora storiti vse, kar je potrebno, da izvrši sodbo Sodišča.

NASLOV VIII

KOLEKTIVNE ZNAMKE SKUPNOSTI

Člen 64

Kolektivne znamke Skupnosti

1. Kolektivna znamka Skupnosti je znamka Skupnosti, ki se uporablja za in je sposobna razlikovati blago ali storitve članov združenja, ki je nosilec znamke, od blaga ali storitev drugih podjetij. Združenja izdelovalcev, proizvajalcev, izvajalcev storitev ali trgovcev, ki imajo po pravu, ki velja zanje, sposobnost, da imajo pravice in obveznosti vseh vrst, pravice do sklepanja pogodb ali izvrševanja drugih pravnih dejanj ter sposobnost, da tožijo in so tožene, pa tudi javnopravne osebe, lahko vložijo prijavo kolektivne znamke Skupnosti.

2. Z odstopanjem od člena 7(1)(c) so znaki in označbe, ki v gospodarskem prometu lahko označujejo geografski izvor blaga ali storitev, lahko kolektivne znamke Skupnosti v smislu odstavka 1. Kolektivna znamka ne daje nosilcu pravice, da tretji osebi prepove uporabo teh znakov ali označb v gospodarskem prometu, če jih ta uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji; še zlasti se taka znamka ne more uveljavljati nasproti tretji stranki, ki ima pravico do geografskega imena.

3. Določbe te uredbe se uporabljajo za kolektivne znamke Skupnosti, razen če členi 65 do 72 določajo drugače.

2. Pravilnik o uporabi določi osebe, upravičene do uporabe znamke, pogoje za pridobitev članstva in, če obstajajo, pogoje za uporabo znamke vključno s sankcijami. Pravilnik o uporabi znamke iz člena 64(2) morajo vsaki osebi, katere blago ali storitve izvirajo iz zadevnega geografskega območja, omogočiti, da postane član združenja, ki je nosilec znamke.

Člen 66

Zavrnitev prijave

1. Poleg razlogov za zavrnitev prijave znamke Skupnosti iz členov 36 in 38 se prijava kolektivne znamke Skupnosti zavrne, če ne ustreza določbam člena 64 ali 65 ali če pravilnik o uporabi nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom.

2. Prijava kolektivne znamke Skupnosti se zavrne tudi v primeru, če obstaja verjetnost zmede v javnosti glede značaja ali pomena znamke, še zlasti, če je verjetno, da jo bodo razumeli kot nekaj drugega kot kolektivno znamko.

3. Prijava se ne zavrne, če prijavitelj s spremembo pravilnika o uporabi zadosti zahtevam iz odstavkov 1 in 2.

Člen 65

Pravilnik o uporabi znamke

1. Prijavitelj kolektivne znamke Skupnosti mora v določenem roku predložiti pravilnik, ki ureja njeno uporabo.

Člen 67

Mnenja tretjih oseb

Poleg primerov iz člena 41 lahko vsaka oseba, skupina ali telo iz istega člena Uradu predloži pisna mnenja, ki temeljijo na razlogih iz člena 66, zaradi katerih bi se morala prijava za kolektivno znamko Skupnosti zavrniti.

Člen 68

Uporaba znamke

Uporaba kolektivne znamke Skupnosti s strani katerekoli osebe, upravičene do njene uporabe, mora ustrezati zahtevam te uredbe pod pogojem, da so izpolnjeni drugi pogoji, ki jih nalaga ta uredba glede uporabe znamk Skupnosti.

Člen 69

Sprememba pravilnika o uporabi znamke

1. Nosilec kolektivne znamke Skupnosti mora Uradu predložiti vse spremembe pravilnika o uporabi.
2. Sprememba se v register ne vpiše, če spremenjena pravila ne izpolnjujejo zahtev iz člena 65 ali vsebujejo enega od razlogov za zavrnitev iz člena 66.
3. Člen 67 se uporablja za spremenjeni pravilnik o uporabi.
4. Za namene uporabe te uredbe spremembe pravilnika o uporabi začnejo veljati šele z datumom vpisa opombe o spremembi v register.

Člen 70

Osebe, upravičene do vložitve tožbe zaradi kršitve pravic

1. Določbe iz člena 22(3) in (4), ki zadevajo pravice pridobiteljev licenc, se uporabljajo za vsako osebo, ki je upravičena do uporabe kolektivne znamke Skupnosti.

2. Nosilec kolektivne znamke Skupnosti ima pravico, da zahteva nadomestilo v imenu oseb, ki so upravičene do uporabe znamke, če so utrpeli škodo kot posledico neupravičene uporabe znamke.

Člen 71

Razlogi za razveljavitev

Poleg razlogov za razveljavitev iz člena 50 se pravice nosilca kolektivne znamke Skupnosti razveljavijo ob pritožbi Uradu ali na osnovi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitev pravic, če:

- (a) imetnik ne izvede razumnih ukrepov, da bi preprečil uporabo znamke na način, ki ni združljiv s pogoji uporabe, če ti obstajajo, zapisanimi v pravilniku o uporabi ali v spremembah le-tega, ki so bile, če je bilo to primerno, vpisane v register;
- (b) bi zaradi načina, na katerega je nosilec znamko uporabljal, ta lahko začela povzročati zmedo v javnosti na način iz člena 66(2);
- (c) je bila sprememba pravilnika o uporabi znamke vpisana v register zaradi kršitve določb iz člena 69(2), razen če nosilec znamke z nadaljnjo spremembo pravilnika o uporabi uspe ugoditi zahtevam teh določb.

Člen 72

Razlogi za ničnost

Poleg razlogov za ničnost iz členov 51 in 52 se kolektivna znamka Skupnosti, registrirana zaradi kršitve določb člena 66, razglasi za nično ob zahtevi Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, razen če nosilec znamke s spremembo pravilnika o uporabi izpolni zahteve teh določb.

NASLOV IX

POSTOPEK

ODDELEK 1

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 73

Obrazložitev odločb

V odločbah Urada se navedejo razlogi, na katerih odločbe temeljijo. Temeljijo lahko le na razlogih ali dokazih, na katere so imele zadevne stranke priložnost podati pripombe.

Člen 74

Preučevanje dejstev s strani Urada po uradni dolžnosti

1. V postopku Urad preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

2. Urad lahko spregleda dejstva na katere se stranke niso sklicevale ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.

Člen 75

Ustni postopki

1. Če Urad presodi, da bi ustni postopek zadoščal, se ta odvija ali na pobudo Urada ali na zahtevo katerekoli stranke v postopku.

2. Ustni postopek pred preizkuševalci, oddelkom za ugovore in oddelkom za upravljanje z znamkami in pravne zadeve ni javen.

3. Ustni postopek, vključno z razglasitvijo odločbe, je javen pred oddelkom za izbris in odborom za pritožbe, razen če se odderek, pred katerim se postopek odvija, ne odloči drugače v primerih, ko bi prisotnost javnosti lahko povzročila resno in neupravičeno škodo, še zlasti stranki v postopku.

Člen 76

Pridobivanje dokazov

1. Pri vsakem postopku pred Uradom se lahko dokazi dajejo ali pridobivajo na naslednje načine:

- (a) zaslišanje strank;
- (b) zahteva po informacijah;
- (c) predložitev dokumentov in posameznih dokazov;
- (d) zaslišanje prič;
- (e) izvedenska mnenja;
- (f) zaprisežene ali potrjene pisne izjave ali izjave, ki imajo podoben učinek po zakonu države, v kateri je izjava sestavljena.

2. Ustrezni odderek lahko enega svojih članov pooblasti za to, da preuči predložene dokaze.

3. Če se Uradu zdi nujno, da stranka, priča ali izvedenec ustno predloži dokaze, zadevni osebi izda uradni poziv, da se mora zglasiti pri njem.

4. Stranke se obvestijo o zaslišanju priče ali izvedenca pred Uradom. Imajo pravico, da so prisotne in da priči ali izvedencu zastavljajo vprašanja.

Člen 77

Obveščanje

Urad po uradni dolžnosti obvesti zadevne osebe o odločbah in uradnih pozivih ter o vsakem obvestilu ali drugem sporočilu, za

katerega je določen rok ali o katerem morajo biti zadevne osebe obveščene po drugih določbah te uredbe ali izvedbene uredbe ali za katere je tako je odredil predstojnik Urada.

Člen 78

Vrnitev v prejšnje stanje

1. Prijavitelj ali imetnik znamke Skupnosti ali katerakoli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka, na podlagi zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katerekoli pravice ali pravnega sredstva.

2. Zahteva mora biti vložena v pisni obliki v roku dveh mesecev od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka. Zamujeno dejanje je treba opraviti v tem roku. Zahteva se sprejme le v roku enega leta po poteku neupoštevanega časovnega roka. V primeru, da zahteva za podaljšanje registracije ni oddana ali pristojbina za podaljšanje ni plačana, se od enoletnega obdobja odšteje nadaljnje obdobje šestih mesecev iz člena 47(3), tretji stavek.

3. V zahtevi morajo biti navedeni razlogi, na katerih zahteva temelji, in dejstva, na katera se opira. Prijava se ne šteje za vloženo, dokler ni plačana pristojbina za vrnitev v prejšnje stanje.

4. Odderek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, odloči o zahtevi.

5. Določbe iz tega člena se ne uporabljajo za časovne roke iz odstavka 2, iz člena 29(1) in 42(1).

6. Če prijavitelj ali imetnik znamke Skupnosti ponovno vzpostavi svoje pravice, jih ne more uveljavljati proti tretji stranki, ki je v dobri veri dala blago na trg ali opravljala storitve pod znakom, ki je enak ali podoben znamki Skupnosti, v obdobju med izgubo pravic iz prijave ali znamke Skupnosti in objavo ponovne vzpostavitve teh pravic.

7. Tretja oseba, ki ima pravice iz odstavka 6, se lahko pritoži proti odločbi o ponovni vzpostavitvi pravic prijavitelja ali imetnika znamke Skupnosti v roku dveh mesecev od dne objave ponovne vzpostavitve teh pravic.

8. Ta člen ne omejuje pravice države članice do dovolitve vrnitve v prejšnje stanje v zvezi s časovnimi roki iz te uredbe in ki jih je treba upoštevati pred organi te države.

Člen 79

Sklicevanje na splošna načela

Če procesna pravila niso določena v tej uredbi, izvedbeni uredbi, pravilnikih o pristojbinah ali poslovniku odbora za pritožbe, Urad upošteva načela procesnega prava, ki so na splošno priznana v državah članicah.

Člen 80

Prenehanje finančnih obveznosti

1. Pravice Urada do plačila pristojbine prenehajo po štirih letih od konca koledarskega leta, v katerem je pristojbina zapadla.

2. Pravice nasproti Uradu do povračila pristojbin ali zneskov, plačanih preko pristojbine, prenehajo po štirih letih od konca koledarskega leta, v katerem je pravica nastala.

3. Rok iz odstavkov 1 in 2 se prekine v primeru, zajetem v odstavku 1, z zahtevo po plačilu pristojbine in v primeru, zajetem v odstavku 2, z obrazloženim pisnim zahtevkom. Ob prekinitvi se nemudoma ponovno začne, konča pa se najdlje po šestih letih po koncu leta, v katerem se je prvotno začelo, razen če se medtem ni začel sodni postopek za uveljavitev pravic: v tem primeru se obdobje konča najmanj leto dni po pravomočnosti sodbe.

ODDELEK 2

STROŠKI

Člen 81

Stroški

1. Stranka, ki izgubi v postopku ugovora, postopku za razveljavitev, postopku za ugotovitev ničnosti ali v pritožbenem postopku, nosi stroške druge stranke, pa tudi vse stroške, ne glede na člen 115(6), ki jih povzroči sama in so nujni za potek postopka, vključno s potnimi stroški, stroški vzdrževanja in plačilom posrednika, svetovalca ali zastopnika, v mejah tarife, določene za vsako kategorijo stroškov pod pogoji, določenimi v izvedbeni uredbi.

2. Če pa stranka uspe v nekaterih delih in ji spodleti v drugih ali če tako narekujejo razlogi pravičnosti, oddelek za ugovore, oddelek za izbris ali odbor za pritožbe odločijo o drugačni porazdelitvi stroškov.

3. Stranka, ki ustavi postopek z umikom prijave znamke Skupnosti, ugovorom, prijavo za razveljavitev pravic, zahtevo za ugotovitev ničnosti ali pritožbo, ali tako, da ne podaljša registracije

znamke Skupnosti ali se znamki Skupnosti odpove, plača pristojbine in stroške, ki jih povzroči druga stranka, kot določata odstavka 1 in 2.

4. Če se postopek ne nadaljuje na sodišču, so stroški v diskreciji oddelka za ugovore, oddelka za izbris ali odbora za pritožbe.

5. Če stranke pred oddelkom za ugovore, oddelkom za izbris ali odborom za pritožbe sklenejo poravnavo stroškov, ki se razlikuje od tiste iz prejšnjih odstavkov, vzame zadevni oddelek ta dogovor na znanje.

6. Tajništvo oddelka za ugovore ali oddelka za izbris ali odbora za pritožbe na zahtevo določi znesek stroškov, ki jih je treba plačati skladno s prejšnjimi odstavki. Tako določen znesek se lahko spremeni z odločbo oddelka za ugovore ali oddelka za izbris ali odbora za pritožbe na zahtevo, vloženo v predpisanem obdobju.

Člen 82

Izvrševanje odločb o določitvi stroškov

1. Vsaka dokončna odločba Urada o določitvi stroškov je izvršljiva.

2. Izvršbo urejajo pravila civilnopravnega postopka, ki veljajo na ozemlju države, kjer postopek poteka. Izvršilni nalog je priložen odločbi brez drugih formalnosti razen potrditve pristnosti odločbe s strani nacionalnega organa, ki ga vlada vsake države članice vzpostavi v ta namen in o tem obvesti Urad in Sodišče.

3. Ko se te formalnosti po prijavi zadevne stranke izpolnijo, lahko ta zadevo neposredno preda pristojnemu organu in predlaga začetek izvršilnega postopka v skladu z nacionalno zakonodajo.

4. Izvršba se lahko začasno ustavi le z odločbo Sodišča. Vendar pa o pritožbah glede nepravilnosti v izvršilnem postopku odločajo sodišča zadevne države.

ODDELEK 3

OBVEŠČANJE JAVNOSTI IN ORGANOV DRŽAV ČLANIC

Člen 83

Register znamk Skupnosti

Urad vodi register, znan kot register znamk Skupnosti, ki vsebuje podrobne podatke, katerih registracijo ali vključitev določa ta uredba ali izvedbena uredba. Register je odprt za javnost.

Člen 84

Pregled spisov

1. Spisi, povezani s prijavi znamke Skupnosti, ki še niso bile objavljene, niso na voljo javnosti brez soglasja prijavitelja.

2. Vsaka oseba, ki lahko dokaže, da je prijavitelj za znamko Skupnosti izjavil, da bo po registraciji znamke uveljavljal pravice proti njemu, lahko pregleda spise pred objavo te prijave in brez soglasja prijavitelja.

3. Po objavi prijave znamke Skupnosti se lahko spisi v zvezi s to prijavo in nato znamka, ki iz nje izhaja, na zahtevo pregledajo.

4. Če se spisi pregledujejo v skladu z odstavkoma 2 in 3, se lahko določeni dokumenti v spisu umaknejo iz pregleda v skladu z določbami izvedbene uredbe.

Člen 85

Periodične publikacije

Urad periodično izdaja:

- (a) bilten o znamkah Skupnosti, ki vsebuje vpise v register znamk Skupnosti, pa tudi druge podrobnosti, katerih objavo predpisuje ta uredba ali izvedbena uredba;
- (b) Uradni list, ki vsebuje obvestila in informacije splošnega značaja, ki jih izdaja predstojnik Urada, in vse druge informacije, pomembne za to uredbo ali njeno izvajanje.

Člen 86

Upravno sodelovanje

Razen če ni s to uredbo ali nacionalno zakonodajo določeno drugače, si Urad in sodišča ali organi držav članic na zahtevo vzajemno pomagajo s posredovanjem informacij ali dajanjem spisov na vpogled. Če Urad predloži spise v pregled sodiščem, državnim tožilstvom ali glavnim uradom za industrijsko lastnino, potem za pregled ne veljajo omejitve iz člena 84.

Člen 87

Izmenjava publikacij

1. Urad in glavni uradi za industrijsko lastnino drug drugemu na zahtevo in za lastno uporabo brezplačno pošiljajo enega ali več izvodov svojih publikacij.

2. Urad lahko sklepa sporazume o izmenjavi ali ponudbi publikacij.

ODDELEK 4

ZASTOPANJE

Člen 88

Splošna načela zastopanja

1. Ob upoštevanju določb iz odstavka 2, zastopanje pred Uradom ni obvezno.

2. Brez vpliva na odstavek 3, drugi stavek, morajo biti fizične ali pravne osebe, ki nimajo stalnega prebivališča ali resnega in dejanskega sedeža ali podružnice podjetja v Skupnosti, pred Uradom zastopane v skladu s členom 89(1) pri vseh postopkih iz te uredbe, razen pri vlaganju prijave znamke Skupnosti; izvedbena uredba lahko dopušča druge izjeme.

3. Fizične ali pravne osebe, ki imajo stalno prebivališče ali resni in dejanski sedež ali podružnico podjetja v Skupnosti, lahko pred Uradom zastopa zaposleni, ki mora pri tem vložiti podpisano pooblastilo, ki se priloži spisu in katerega podrobnosti so določene z izvedbeno uredbo. Zaposleni pri pravni osebi iz tega odstavka lahko zastopa tudi druge pravne osebe, ki so ekonomsko povezane s prvo pravno osebo, tudi če te druge pravne osebe nimajo stalnega prebivališča ali resnega in dejanskega sedeža ali podružnice podjetja v Skupnosti.

Člen 89

Poklicni zastopniki

1. Zastopstvo fizičnih ali pravnih oseb pred Uradom lahko izvajale:

- (a) odvetnik, ki je pooblaščen za zastopanje na ozemlju ene od držav članic in s sedežem v Skupnosti, če je v isti državi pooblaščen, da deluje kot zastopnik pri zadevah v zvezi z znamkami;
- (b) poklicni zastopniki, katerih imena so na seznamu, ki ga v ta namen vodi Urad.

Zastopniki, ki delujejo pred Uradom, morajo pri njem vložiti podpisano pooblastilo, ki se priloži spisu in katerega podrobnosti so določene z izvedbeno uredbo.

2. Na seznam poklicnih zastopnikov se lahko vpiše vsaka fizična oseba, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

- (a) biti mora državljan ene držav članic;
- (b) svoj sedež ali zaposlitev mora imeti v Skupnosti;
- (c) mora biti pooblaščen za zastopanje fizičnih ali pravnih oseb pri zadevah v zvezi z znamko pred glavnim uradom za industrijsko lastnino v državi članici, kjer je zaposlen ali ima sedež. Če v tej državi za pridobitev takega pooblastila ni pogoja zahteva po posebni poklicni usposobljenosti, morajo osebe, ki zaprosijo za uvrstitev na seznam, delovati pri zadevah v zvezi z znamkami pred glavnim uradom za industrijsko lastnino v tej državi vsaj pet let. Vendar pa osebam, ki jim je poklicna usposobljenost za zastopanje fizičnih ali pravnih

oseb pri zadevah glede znamk pred glavnim uradom za industrijsko lastnino ene držav članic uradno priznana v skladu s pravili, ki jih določi takšna država, ni treba izpolnjevati pogoja opravljanja poklica.

3. Vpis se obravnava na zahtevo, ki jo spremlja certifikat glavnega urada za industrijsko lastnino zadevne države članice z navedbo, da so pogoji iz odstavka 2 izpolnjeni.

4. Predstojnik Urada lahko dovoli izjemo od:

- (a) zahteve iz odstavka 2(c), drugi stavek, če prijavitelj priskrbi dokaz, da si je zahtevano usposobljenost pridobil drugače;
- (b) zahteve odstavka 2(a) v posebnih okoliščinah.

5. Pogoji, po katerih se lahko takšno osebo odstrani s seznama poklicnih zastopnikov, so določeni v izvedbeni uredbi.

NASLOV X

PRISTOJNOST IN POSTOPEK ZA TOŽBE V ZVEZI Z ZNAMKAMI SKUPNOSTI

ODDELEK 1

UPORABA KONVENCIJE O PRISTOJNOSTI IN PRIZNAVANJU TER IZVRŠEVANJU

Člen 90

Uporaba Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju

1. Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Bruslju 27. septembra 1968 in dopolnjena s Konvencijami o pristopu k tej konvenciji v državah, ki pristopajo k Evropskim skupnostim, pri čemer je celotna Konvencija in vse pristopne konvencije v nadaljnjem besedilu „Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju“, uporabljajo za postopke, povezane z znamkami Skupnosti, pa tudi za postopke, povezane s hkratnimi in zaporednimi postopki na podlagi znamk Skupnosti in nacionalnih znamk.

2. V primeru postopkov glede tožb in zahtev iz člena 92:

- (a) členi 2, 4, 5(1), (3), (4) in (5) ter člena 24 Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju se ne uporabljajo;
- (b) člena 17 in 18 Konvencije se uporabljata v skladu z omejitvami v členu 93(4) te uredbe;
- (c) določbe naslova II Konvencije, ki veljajo za osebe s stalnim prebivališčem v državi članici, veljajo tudi za osebe, ki nimajo stalnega prebivališča v katerikoli državi članici, imajo pa tam podjetje.

ODDELEK 2

SPORI V ZVEZI S KRŠITVIJO IN VELJAVNOSTJO ZNAMK SKUPNOSTI

Člen 91

Sodišča za znamko Skupnosti

1. Države članice na svojem ozemlju določijo kar najmanjše število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje, v nadaljnjem besedilu „sodišč za znamko Skupnosti“, ki so pristojna za izvajanje nalog po tej uredbi.

2. Vsaka država članica Komisiji v treh letih po začetku veljavnosti te uredbe posreduje seznam sodišč za znamke Skupnosti z njihovimi nazivi in krajevno pristojnostjo.

3. O vsaki spremembi na seznamu iz odstavka 2 glede števila, nazivov ali krajevnih pristojnosti sodišč zadevna država članica brez odlašanja obvesti Komisijo.

4. O informacijah iz odstavkov 2 in 3 Komisija obvesti države članice in jih objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

5. Dokler država članica ne posreduje seznama, kot je določeno v odstavku 2, krajevna pristojnost za katerikoli postopek, ki izhaja iz tožbe ali prijave iz člena 92 in za katerega so v skladu s členom 93 pristojna sodišča iste države članice, pripada tistemu sodišču iste države članice, ki bi imelo krajevno pristojnost *ratione loci* in *ratione materiae* v primeru postopkov v zvezi z nacionalno znamko, registrirano v tej državi.

Člen 92

Pristojnost v zvezi s kršitvami in veljavnostjo

Sodišča za znamko Skupnosti imajo izključno pristojnost:

- (a) pri vseh tožbah glede kršitve in – če so po nacionalni zakonodaji dovoljene – tožbe, kjer grozi nevarnost kršitve v zvezi z znamkami Skupnosti;
- (b) pri tožbah za ugotovitev nekršitev, če so po nacionalni zakonodaji dovoljene;
- (c) pri vseh tožbah, ki so bile vložene kot posledica dejanj iz člena 9(3), drugi stavek;
- (d) pri nasprotnih tožbah za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti v skladu s členom 96.

Člen 93

Mednarodna sodna pristojnost

1. Ob upoštevanju določb te uredbe, pa tudi vseh določb Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju, ki se uporabljajo na podlagi člena 90, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 92 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v državi, kjer ima podjetje.

2. Če toženec nima niti stalnega prebivališča niti podjetja v nobeni državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem v državi članici, v kateri ima stalno prebivališče tožnik, oziroma v

primeru, da nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, tam, kjer ima podjetje.

3. Če niti toženec niti tožnik nimata stalnega prebivališča ali podjetja v državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem države članice, kjer ima svoj sedež Urad.

4. Ne glede na določbe odstavkov 1, 2 in 3:

- (a) člen 17 Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju se uporabi, če stranke soglašajo, da ima pristojnost drugo sodišče za znamke Skupnosti;
- (b) člen 18 Konvencije se uporablja, če toženec potrdi navzočnost na drugem sodišču za znamko Skupnosti.

5. Postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 92, z izjemo tožb za ugotovitev nekršitve znamke Skupnosti, se lahko začne tudi pred sodiščem države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost da bo izvršeno dejanje kršitve ali v kateri je bilo izvršeno dejanje v smislu člena 9(3), drugi stavek.

Člen 94

Stvarna pristojnost

1. Sodišče za znamke Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 93(1) do (4), je pristojno za:

- kršitve, ki so bile izvršene ali je grozila nevarnost, da bodo izvršene na območju katerekoli države članice;
- dejanja v smislu člena 9(3), drugi stavek, ki se izvršijo na območju katerekoli države članice.

2. Sodišče za znamke Skupnosti, ki je pristojno po členu 93(5), je pristojno le za dejanja, ki so bila izvršena ali za katera grozi nevarnost da se bodo izvršila na območju države članice, kjer se to sodišče nahaja.

Člen 95

Domneva veljavnosti – Obramba iz vsebinskih razlogov

1. Sodišča za znamke Skupnosti obravnavajo znamko Skupnosti kot veljavno, razen če toženec izpodbija njeno veljavnost z nasprotno tožbo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti.

2. Veljavnosti znamke Skupnosti se ne sme izpodbijati s tožbo za ugotovitev nekršitve.

3. Pri tožbah iz člena 92(a) in (c) je ugovor v zvezi s razveljavitvijo ali ničnostjo znamke Skupnosti, vložen na drug način kot pa v obliki nasprotne tožbe dopusten, če toženec zahteva, da se pravice imetnika znamke Skupnosti razveljavijo zaradi neuporabe oziroma da se to znamko Skupnosti lahko razglasi za nično zaradi prejšnje pravice toženca.

Člen 96

Nasprotna tožba

1. Nasprotna tožba za razveljavev ali za ugotovitev ničnosti lahko temelji le na razlogih za razveljavev ali ničnost, navedenih v tej uredbi.

2. Sodišče za znamke Skupnosti zavrže nasprotno tožbo na razveljavev ali ugotovitev ničnosti, če je odločba Urada med istimi strankami in o isti zadevi ter pravni podlagi, že postala dokončna.

3. Če se nasprotna tožba sproži v postopku, kjer imetnik znamke še ni stranka, se ga o tem obvesti in le-ta se lahko pridruži kot stranka v postopku skladno s pogoji, ki jih določa nacionalna zakonodaja.

4. Sodišče za znamke Skupnosti, pri katerem je bila vložena nasprotna tožba za razveljavev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, obvesti Urad o datumu, na katerega je bila vložena nasprotna tožba. Urad to dejstvo vpiše v register znamk Skupnosti.

5. Uporablja se člen 56(3), (4), (5) in (6).

6. Če sodišče za znamke Skupnosti izda sodbo, ki je postala pravnomočna po nasprotni tožbi na razveljavev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, se izvod sodbe pošlje Uradu. Za informacije o takšnem prenosu lahko zaprosi vsaka stranka. Urad vpiše sodbo v register znamk Skupnosti v skladu z določbami izvedbene uredbe.

7. Sodišče za znamke Skupnosti, ki obravnava nasprotno tožbo za razveljavev ali za ugotovitev ničnosti, lahko ustavi postopek na zahtevo imetnika znamke Skupnosti in po zaslišanju drugih strank, ter lahko zahteva, da toženec Uradu predloži zahtevo za razveljavev ali ugotovitev ničnosti v časovnem roku, ki ga določi. Če zahteva ni vložena v roku, se postopek nadaljuje; nasprotna tožba se šteje za umaknjeno. Uporablja se člen 100(3).

Člen 97

Pravo, ki se uporablja

1. Sodišča za znamko Skupnosti uporabljajo določbe te uredbe.

2. Za vsa vprašanja, ki ne sodijo v področje uporabe te uredbe, sodišče za znamko Skupnosti uporablja nacionalno zakonodajo vključno z mednarodnim zasebnim pravom.

3. Razen če s to uredbo ni drugače določeno, sodišče za znamke Skupnosti uporablja procesna pravila, ki se uporabljajo za enako vrsto postopkov v zvezi z nacionalno znamko v državi članici, kjer ima sodišče sedež.

Člen 98

Sankcije

1. Če sodišče za znamke Skupnosti ugotovi, da je toženec kršil ali da je grozila nevarnost, da bo kršil znamko Skupnosti, sodišče, če proti temu ni posebnih razlogov, izda odredbo, ki tožencu prepoveduje nadaljevanje dejanj, s katerimi je kršil ali bi lahko kršil znamko Skupnosti. V skladu z nacionalno zakonodajo sprejme tudi ukrepe, katerih cilj je zagotoviti, da se ta prepoved upošteva.

2. V vseh drugih pogledih sodišče za znamke Skupnosti uporablja zakonodajo države članice, v kateri je prišlo do dejanj kršitve ali nevarnosti kršitve, vključno z mednarodnim zasebnim pravom.

Člen 99

Začasni in zaščitni ukrepi

1. Pri sodiščih države članice, vključno s sodišči za znamke Skupnosti, se lahko vloži zahteva za začasne in zaščitne ukrepe v zvezi z znamko Skupnosti ali prijavo znamke Skupnosti, ki so predvideni v zakonodaji te države v zvezi z nacionalno znamko, tudi če ima po tej uredbi pristojnost glede vsebine zadeve sodišče za znamke Skupnosti v drugi državi članici.

2. Sodišče za znamke Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 93(1), (2), (3) ali (4), je pristojno za sprejem začasnih in zaščitnih ukrepov, ki se ob upoštevanju vsakega nujnega postopka za priznanje in izvrševanje v skladu z naslovom III Konvencije o pristojnosti in priznanju ter izvrševanju uporabljajo na ozemlju vsake države članice. Te pristojnosti nima nobeno drugo sodišče.

Člen 100

Posebna pravila o povezanih postopkih

1. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, sodišče za znamke Skupnosti, ki obravnava tožbe iz člena 92,

razen tožbe za ugotovitev nekršitve, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se veljavnost znamke Skupnosti izpodbija pri drugem sodišču za znamke Skupnosti zaradi nasprotne tožbe ali če je bila pri Uradu že vložena prijava za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti.

2. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, Urad, ko obravnava zahtevo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se znamka Skupnosti izpodbija na podlagi nasprotne tožbe pred sodiščem za znamke Skupnosti. Če pa tako zahteva ena od strank v postopku pred sodiščem za znamke Skupnosti, lahko sodišče po zaslišanju drugih strank v tem postopku postopek ustavi. V tem primeru Urad nadaljuje z obravnavo.

3. Če sodišče za znamke Skupnosti ustavi postopek, lahko odredičasne in zaščitne ukrepe za čas ustavitve.

Člen 101

Pristojnost drugostopenjskih sodišč za znamke Skupnosti – Izredna pravna sredstva

1. Sodbe prvostopenjskih sodišč za znamke Skupnosti izdane v zvezi s postopki, ki izhajajo iz tožb in zahtev iz člena 92, se lahko izpodbijajo s pritožbo na drugostopenjska sodišča za znamke Skupnosti.

2. Pogoje, pod katerimi se lahko vloži pritožba na drugostopenjsko sodišče za znamke Skupnosti, določa nacionalna zakonodaja države članice, v kateri se to sodišče nahaja.

3. V zvezi s sodbami drugostopenjskih sodišč za znamke Skupnosti se uporabljajo nacionalna pravila o izrednih pravnih sredstvih.

NASLOV XI

UČINKOVANJE NA ZAKONODAJO DRŽAV ČLANIC

ODDELEK 1

PRAVDE NA OSNOVI VEČ KOT ENE ZNAMKE

Člen 105

Hkratne in zaporedne pravde na podlagi znamk Skupnosti in nacionalnih znamk

1. Če se tožbe zaradi kršitev pravic, ki imajo enako dejansko stanje in potekajo med istimi strankami, vložene pred sodišči

ODDELEK 3

DRUGI SPORI V ZVEZI Z ZNAMKAMI SKUPNOSTI

Člen 102

Dopolnilne določbe o pristojnosti nacionalnih sodišč, ki niso sodišča za znamke Skupnosti

1. V državi članici, katere sodišča so pristojna po členu 90(1), imajo ta sodišča pristojnost za tožbe, ki niso navedene v členu 92, če bi imela pristojnost *ratione loci* in *ratione materiae* v primeru tožb v zvezi z nacionalno znamko, registrirano v tej državi.

2. Tožbe v zvezi z znamko Skupnosti, razen tistih iz člena 92, za katere ni po členu 90(1) in odstavku 1 tega člena pristojno nobeno sodišče, se lahko obravnavajo pred sodiščem države članice, v kateri ima sedež Urad.

Člen 103

Obveznost nacionalnega sodišča

Nacionalno sodišče, ki obravnava tožbo v zvezi z znamko Skupnosti, razen tožb iz člena 92, obravnava znamko kot veljavno.

ODDELEK 4

PREHODNA DOLOČBA

Člen 104

Prehodna določba o uporabi Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju

Določbe Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju, katerih uporabo omogočajo prejšnji členi, veljajo za vsako državo članico izključno v tistem delu besedila Konvencije, ki velja za to državo v zadevnem času.

različnih držav članic, pri čemer je eno začelo postopek na podlagi znamke Skupnosti, drugo pa na podlagi nacionalne znamke:

- (a) sodišče, ki ni prvo začelo postopka, po uradni dolžnosti zavrne pristojnost v prid sodišča, kjer so zadevne blagovne znamke enake ter veljajo za enako blago in storitve. Sodišče, od katerega bi se zahtevala zavrnitev pristojnosti, lahko postopek ustavi, če se pristojnost drugega sodišča izpodbija;

(b) sodišče, ki ni prvo prevzelo zadeve, lahko svoj postopek ustavi, če so zadevne znamke enake in veljajo za podobno blago ali storitve in če so zadevne znamke podobne in veljajo za enako ali podobno blago ali storitve.

2. Sodišče, ki obravnava tožbo zaradi kršitve pravic na podlagi znamke Skupnosti, tožbo zavrže, če je bila o enakem dejanskem stanju in med istimi strankami na podlagi enake nacionalne znamke, ki velja za enako blago ali storitve, že izdana dokončna sodba na isti pravni podlagi.

3. Sodišče, ki obravnava tožbo zaradi kršitve pravic na podlagi nacionalne znamke, tožbo zavrže, če je bila o enakem dejanskem stanju in med istimi strankami na podlagi enake znamke Skupnosti, ki velja za enako blago ali storitve, že izdana dokončna sodba na isti pravni podlagi.

4. Odstavki 1, 2 in 3 se ne uporabljajo pri začasnih in zaščitnih ukrepih.

ODDELEK 2

UPORABA NACIONALNE ZAKONODAJE ZA PREPOVED UPORABE ZNAMK SKUPNOSTI

Člen 106

Prepoved uporabe znamk Skupnosti

1. Razen če je določeno drugače, ta uredba ne vpliva na pravico, ki obstaja po zakonodaji držav članic, do tožb zaradi kršitev prejšnjih pravic v smislu člena 8 ali člena 52(2) v zvezi z uporabo poznejše znamke Skupnosti. Tožbe zaradi kršitev prejšnjih pravic v smislu člena 8(2) in (4) pa niso več možne, če imetnik prejšnje pravice ne more več v skladu s členom 53(2) vložiti tožbe za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti.

2. Razen če je določeno drugače, ta uredba ne vpliva na pravico do začetka postopka po civilnem, upravnem ali kazenskem pravu države članice ali po zakonodaji Skupnosti za prepoved uporabe znamke Skupnosti, če se uporaba nacionalne znamke lahko prepove po zakonodaji te države članice ali po zakonodaji Skupnosti.

Člen 107

Prejšnje pravice, ki veljajo na določenih krajih

1. Imetnik prejšnje pravice, ki velja le na določenem kraju, lahko nasprotuje uporabi znamke Skupnosti na ozemlju, kjer je njegova pravica varovana, če je to dovoljeno po zakonodaji zadevne države članice.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če imetnik prejšnje pravice v obdobju petih zaporednih let ni nasprotoval uporabi znamke Skupnosti na območju, kjer je njegova pravica varovana, pri čemer se takšne uporabe zaveda, razen če do prijave znamke Skupnosti ni prišlo v dobri veri.

3. Imetnik znamke Skupnosti nima pravice nasprotovati uporabi pravice iz odstavka 1, čeprav se te pravice več ne da uveljavljati proti znamki Skupnosti.

ODDELEK 3

KONVERZIJA V PRIJAVO NACIONALNE ZNAMKE

Člen 108

Zahteva za uporabo nacionalnega postopka

1. Prijavitelj ali imetnik znamke Skupnosti lahko zaprosi za konverzijo svoje prijave znamke Skupnosti ali znamke Skupnosti v prijavo za nacionalno znamko:

- (a) če je prijava znamke Skupnosti zavržena, umaknjena ali se šteje za umaknjeno;
- (b) če znamka Skupnosti preneha veljati.

2. Do konverzije ne pride:

- (a) če so pravice imetnika znamke Skupnosti bile razveljavljene na osnovi neuporabe, razen če se v državi članici, kjer je konverzija zahtevana, znamka Skupnosti uporablja na način, ki po zakonodaji te države članice velja za resnega in dejanskega;
- (b) zaradi varstva v državi članici, kjer v skladu z odločbo Urada ali nacionalnega sodišča za prijavo znamke Skupnosti ali za znamko Skupnosti veljajo razlogi za zavrnitev registracije ali razlogi za razveljavitev ali ničnost.

3. Prijava nacionalne znamke, ki je posledica konverzije prijave znamke Skupnosti, se v tej državi članici šteje za vloženo oziroma ima prednostno pravico iz te prijave ali iz te znamke in, kjer je to ustrezno, prednost prejšnje znamke iz te države, ki se zahteva po členih 34 in 35.

4. Če:

- se prijava znamke Skupnosti šteje za umaknjeno ali je zavrnjena z dokončno odločbo Urada,
- znamka Skupnosti preneha veljati kot posledica dokončne odločbe Urada ali pa kot posledica registracije odpovedi znamki Skupnosti,

Urad pošlje prijavitelju ali imetniku dopis, ki določa rok treh mesecev od datuma dopisa, v katerem se lahko vloži prijava za konverzijo.

5. Če je prijava znamke Skupnosti umaknjena ali pa znamka Skupnosti preneha veljati zaradi neuspešnega podaljšanja registracije, se prijava za konverzijo vloži v treh mesecih po datumu, na katerega je prijava znamke Skupnosti umaknjena ali na katerega poteče registracija znamke Skupnosti.

6. Če znamka Skupnosti preneha veljati zaradi odločbe nacionalnega sodišča, se prijava za konverzijo vloži v treh mesecih po datumu, na katerega ta odločba postane pravnomočna.

7. Učinek določbe člena 32 preneha, če se prijava ne vloži pravočasno.

Člen 109

Vložitev, objava in prenos prijave za konverzijo

1. Prijava za konverzijo se vloži pri Uradu in navaja države članice, v katerih je zahtevana registracija nacionalne znamke. Prijava se ne šteje za vloženo, dokler ni plačana konverzijska pristojbina.

2. Če je bila prijava znamke Skupnosti objavljena, se zaznamek o vsaki taki prijavi vpiše v register znamk Skupnosti, prijava za konverzijo pa se objavi.

3. Urad preveri, ali se konverzijo lahko zahteva v skladu s členom 108(1), ali je bila prijava oddana v roku, določenem v členu 108(4), (5) ali (6), odvisno od primera, in ali je bila plačana konverzijska pristojbina. Če so ti pogoji izpolnjeni, Urad posreduje prijavo glavnim uradom za industrijsko lastnino držav članic, ki so v njej določeni. Na prijavo glavnega urada za industrijsko lastnino zadevne države Urad priskrbi vse informacije, ki temu uradu omogočajo, da odloči o dopustnosti prijave.

Člen 110

Formalne zahteve za konverzijo

1. Vsak glavni urad za industrijsko lastnino, na katero se prijava prenese, odloči o njeni dopustnosti.

2. Za prijavo znamke Skupnosti ali za znamko Skupnosti, ki je bila posredovana v skladu s členom 109, ne veljajo formalne zahteve nacionalne zakonodaje, ki se razlikujejo oziroma dopolnjujejo zahteve iz te uredbe ali iz izvedbene uredbe.

3. Vsak glavni urad za industrijsko lastnino, kateremu je prijava posredovana, lahko zahteva, da prijavitelj v najmanj dveh mesecih:

- (a) plača nacionalno pristojbino za prijavo;
- (b) predloži prevod prijave in spremnih dokumentov v enega od uradnih jezikov zadevne države;
- (c) navede uradni naslov v zadevni državi;
- (d) priskrbi predstavitev znamke v številu izvodov, ki ga določi zadevna država.

NASLOV XII

URAD**ODDELEK 1
SPLOŠNE DOLOČBE**

Člen 111

Pravni status

1. Urad je organ Skupnosti. Ima pravno osebnost.

2. Urad ima v vsaki državi članici najširšo pravno sposobnost, ki jo njena zakonodaja priznava pravnim osebam; še zlasti lahko pridobiva ali oddaja premično in nepremično premoženje in je sposobna biti stranka v pravnih postopkih.

3. Urad zastopa njegov predstojnik.

Člen 112**Osebj**

1. Kadrovske predpisi za uradnike Evropskih skupnosti in pogoji zaposlitve drugih uslužbencev Evropskih skupnosti in pravila, ki jih sporazumno sprejmejo institucije Evropskih skupnosti za izvajanje teh kadrovskih predpisov in pogojev zaposlitve, veljajo za osebe Urada brez vpliva na uporabo člena 131 za člane pritožbenih odborov.

2. Brez vpliva na člen 120 izvaja Urad glede svojega osebja pooblastila, ki jih kadrovske predpisi in pogoji zaposlitve drugih uslužbencev podeljujejo vsaki od institucij.

Člen 113**Privilegiji in imunitete**

Na Uradu se uporablja Protokol o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti.

Člen 114**Odgovornost**

1. Pogodbena odgovornost Urada ureja pravo, ki velja za zadevno pogodbo.

2. Sodišče Evropskih skupnosti je pristojno za odločanje na podlagi arbitražne klavzule, ki jo vsebujejo pogodbe, ki jih sklene Urad.

3. V primeru nepogodbene odgovornosti Urad v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna zakonodajam držav članic, povrne vsako škodo, ki jo povzročijo njegovi oddelki ali uradniki pri opravljanju dolžnosti.

4. Sodišče Evropskih skupnosti je pristojno za reševanje sporov v zvezi s povrnitvijo škode iz odstavka 3.

5. Osebo odgovornost uradnikov do Urada urejajo določbe, zapisane v kadrovskih predpisih ali pogojih zaposlitve, ki zanje veljajo.

Člen 115**Jeziki**

1. Prijava znamke Skupnosti se vloži v enem od uradnih jezikov Evropske skupnosti.

2. Jeziki Urada so angleščina, francoščina, nemščina, italijanščina in španščina.

3. Prijavitelj mora navesti drugi jezik, ki je jezik Urada in katerega rabo sprejema kot možni jezik postopka pri postopkih za ugovor, razveljavitev ali ničnost.

Če je bila prijava vložena v jeziku, ki ni eden jezikov Urada, Urad poskrbi za prevod prijave v jezik, ki ga navede prijavitelj, v skladu s členom 26(1).

4. Če je prijavitelj znamke Skupnosti edina stranka v postopku pred Uradom, je jezik postopka tisti, ki se uporablja pri vložitvi prijave znamke Skupnosti. Če je bila prijava vložena v jeziku, ki ni jezik Urada, lahko Urad pošlje pisna obvestila prijavitelju v drugem jeziku, ki ga prijavitelj navede v svoji prijavi.

5. Ugovor in tožba za razveljavitev ali ničnost se vložita v enem jezikov Urada.

6. Če je v skladu z odstavkom 5 izbrani jezik za ugovor ali tožbo za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti jezik prijave znamke ali drugi jezik, določen ob vložitvi prijave, ta jezik postane jezik postopka.

Če v skladu z odstavkom 5 izbrani jezik za ugovor ali tožbo na razveljavitev ali ugotovitev ničnosti, ni niti jezik prijave znamke niti drugi jezik, naveden ob vložitvi prijave, se od stranke, ki ugovarja, ali stranke, ki zahteva razveljavitev ali ugotovitev ničnosti, zahteva, da na lastne stroške priskrbi prevod svoje prijave bodisi v jezik prijave znamke, pod pogojem, da gre za jezik Urada, bodisi v drugi jezik, naveden ob vložitvi; prevod se predloži v roku, določenem v izvedbeni uredbi. Jezik, v katerega je bila prijava prevedena, nato postane jezik postopka.

7. Stranke v postopkih ugovaranja, razveljavitve, ugotavljanja ničnosti ali pritožbe se lahko sporazumejo o tem, da jezik postopka postane drug uradni jezik Evropske skupnosti.

Člen 116**Objava; vpis v register**

1. Prijava znamke Skupnosti, kot je opisana v členu 26(1), in vse druge informacije, katerih objavo predpisujeta ta uredba ali izvedbena uredba, so objavljene v vseh uradnih jezikih Evropske skupnosti.

2. Vsi vpisi v register znamk Skupnosti se opravijo v vseh uradnih jezikih Evropske skupnosti.

3. Če se pojavi dvom, je avtentično besedilo v jeziku Urada, v katerem je bila vložena prijava znamke Skupnosti. Če je bila prijava vložena v uradnem jeziku Evropske skupnosti, ki ni jezik Urada, je avtentičen tekst v drugem jeziku, ki ga navede prijavitelj.

Člen 117

Prevajalske storitve, potrebne za delovanje Urada, izvaja Prevajalski center organov Unije, ko začne delovati.

Člen 119

Nadzor zakonitosti

1. Komisija preverja zakonitost tistih dejanj predstojnika Urada, pri katerih zakonodaja Evropske skupnosti ne določa preverjanja zakonitosti s strani drugega organa, in dejanj Proračunskega odbora pri Uradu po členu 133.

2. Komisija zahteva, da se vsa nezakonita dejanja iz odstavka 1 spremenijo ali razveljavijo.

3. Države članice in vse neposredno ali posredno vpletene osebe lahko Komisijo obvestijo o vsakem dejanju iz odstavka 1, pa naj bo to izrecno ali implicitno, zaradi preverjanja zakonitosti tega dejanja. O teh dejanjih je Komisija obveščena v 15 dneh po datumu, na katerega je zadevna stranka najprej zvedela za zadevno dejanje. Komisija sprejme odločitev v roku enega meseca. Če odločitev ni bila sprejeta v tem obdobju, se zadeva šteje za zavrnjeno.

ODDELEK 2

VODENJE URADA

Člen 119

Predstojnikova pooblastila

1. Urad vodi predstojnik.

2. Predstojnik ima zlasti naslednje naloge in pooblastila:

- (a) sprejema vse potrebne ukrepe, vključno s sprejemanjem notranjih upravnih navodil in objavljanjem obvestil, za zagotovitev delovanja Urada;
- (b) Komisiji lahko predloži vse predloge za spremembo te uredbe, izvedbene uredbe, poslovnika odborov za pritožbe, pravilnika o pristojbinah in vseh drugih predpisov, ki veljajo za znamke Skupnosti, po posvetu z upravnim odborom in v primeru pravil o pristojbinah in proračunskih določb s proračunskim odborom;

- (c) pripravi ocene prihodkov in izdatkov Urada in izvaja proračun;
- (d) vsako leto odda poročilo o vodenju Komisiji, Evropskemu parlamentu in upravnemu odboru;
- (e) v razmerju do uslužbencev izvaja pooblastila, določena v členu 112(2);
- (f) svoja pooblastila lahko delegira.

3. Predstojniku pomaga eden ali več namestnikov. Če je predstojnik odsoten ali ni na voljo, njegovo mesto prevzame njegov namestnik ali eden od namestnikov v skladu s postopkom, ki ga določi upravni odbor.

Člen 120

Imenovanje višjih uradnikov

1. Predstojnika Urada imenuje Svet s seznama največ treh kandidatov, ki ga pripravi upravni odbor. Pooblastilo za razrešitev predstojnika ima Svet na predlog upravnega odbora.

2. Predstojnikov mandat ne traja dlje kot pet let. Ta mandat se lahko obnovi.

3. Namestnik ali namestniki predstojnika Urada so lahko imenovani ali razrešeni po postopku iz odstavka 1 po posvetovanju s predstojnikom.

4. Svet izvaja disciplinski nadzor nad uradniki iz odstavka 1 in 3.

ODDELEK 3

UPRAVNI ODBOR

Člen 121

Ustanovitev in pristojnosti

1. V okviru Urada se ustanovi upravni odbor. Brez vpliva na pristojnosti proračunskega odbora iz oddelka 5 za proračunski in finančni nadzor, ima upravni odbor spodaj opredeljene pristojnosti.

2. Upravni odbor sestavi seznam kandidatov, predviden v členu 120.

3. Upravni odbor določi datum prve vložitve prijav znamke Skupnosti v skladu s členom 143(3).

4. Predstojniku svetuje o zadevah, za katere je zadolžen Urad.
5. Z upravnim odborom se posvetujejo pred sprejemom direktiv za poizvedbo v Uradu in v drugih primerih, ki jih predvideva ta uredba.
6. Predstojniku in Komisiji lahko daje mnenja in od njih zahteva informacije, če misli, da je to potrebno.

Člen 122

Sestava

1. Upravni odbor sestavljajo po en predstavnik vsake države članice in predstavnik Komisije ter njihovi namestniki.
2. Članom upravnega odbora lahko v skladu z določbami njegovega poslovnika pomagajo svetovalci ali strokovnjaki.

Člen 123

Predsedovanje

1. Upravni odbor izmed svojih članov izvoli predsednika in podpredsednika. Podpredsednik po uradni dolžnosti zamenja predsednika, če ta ne more opravljati svojih dolžnosti.
2. Mandat predsednika in podpredsednika traja tri leta.

Člen 124

Sestanki

1. Sestanke upravnega odbora sklicuje predsednik.
2. Predstojnik Urada se udeležuje razprav, razen če upravni odbor odloči drugače.
3. Upravni odbor ima enkrat letno redni sestanek; poleg tega se sestaja na pobudo predsednika ali na zahtevo Komisije ali tretjine držav članic.
4. Upravni odbor sprejme poslovnik.

5. Upravni odbor odloča z navadno večino predstavnikov držav članic. Vendar pa je za odločitve, za katere je Upravni odbor pooblaščen po členu 120(1) in (3), potrebna tričetrtinska večina predstavnikov držav članic. Države članice imajo v obeh primerih po en glas.

6. Upravni odbor lahko na sestanke povabi opazovalce.
7. Sekretariat upravnega odbora zagotovi Urad.

ODDELEK 4

IZVAJANJE POSTOPKOV

Člen 125

Pristojnosti

Za odločanje v zvezi s postopki, določenimi v tej uredbi, so pristojni:

- (a) preizkuševalci;
- (b) oddelki za ugovore;
- (c) oddelek za upravljanje z znamkami in pravne zadeve;
- (d) oddelki za izbris;
- (e) odbori za pritožbe.

Člen 126

Preizkuševalci

Preizkuševalec je pooblaščen za odločanje v imenu Urada v zvezi s prijavo za registracijo znamke Skupnosti, vključno z zadevami iz členov 36, 37, 38 in 66, razen če je pristojen oddelek za ugovore.

Člen 127

Oddelek za ugovore

1. Oddelek za ugovore je pristojen za odločanje o ugovoru zoper prijave za registracijo znamke Skupnosti.
2. Oddelek za ugovore sestavljajo trije člani. Vsaj eden od njih mora biti pravnik.

Člen 128

Oddelek za upravljanje z znamkami in pravne zadeve

1. Oddelek za upravljanje z znamkami in pravne zadeve je pristojen za tiste odločitve po tej uredbi, ki ne spadajo v pristojnost preizkuševalcev, oddelka za ugovore ali oddelka za izbris. Še zlasti je pristojen za odločitve v zvezi z vpisi v register znamk Skupnosti.

2. Pristojen je tudi za seznam poklicnih zastopnikov po členu 89.

3. Odločitev oddelka sprejme en član.

Člen 129

Oddelek za izbris

1. Oddelek za izbris je pristojen za odločanje v zvezi z zahtevami za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti.

2. Oddelek za izbris sestavljajo trije člani. Vsaj en član mora biti pravnik.

Člen 130

Odbori za pritožbe

1. Odbori za pritožbe so pristojni za odločanje o pritožbah v zvezi z odločitvami preizkuševalcev, oddelkov za ugovore, oddelka za upravljanje z znamkami in pravne zadeve in oddelkov za izbris.

2. Odbor za pritožbe sestavljajo trije člani. Vsaj dva člana morata biti pravnik.

Člen 131

Samostojnost in neodvisnost članov odbora za pritožbe

1. Člani odborov za pritožbe, vključno s predsedniki, se v skladu s postopkom iz člena 120 za imenovanje predstojnika Urada imenujejo za obdobje petih let. V tem obdobju se jih ne sme odstaviti s položaja, razen če za tako odstavitev obstajajo resni razlogi in o tem odloči Sodišče na prijavo organa, ki jih je imenoval. Lahko so ponovno imenovani.

2. Člani odbora za pritožbe so samostojni in neodvisni. Pri odločanju niso vezani na nobena navodila.

3. Člani odborov za pritožbe ne smejo biti preizkuševalci ali člani oddelkov za ugovore, oddelka za upravljanje z znamkami in pravne zadeve, ali oddelkov za izbris.

Člen 132

Izločitev in ugovor

1. Preizkuševalci in člani oddelkov, ustanovljenih v okviru Urada, ali odborov za pritožbe ne smejo sodelovati v postopku, če imajo

glede njega osebne interese, ali pa če so v njem prej sodelovali kot zastopniki ene od strank. Dva od treh članov oddelka za ugovore ne sodelujeta pri preverjanju prijave. Člani odborov za izbris se ne smejo udeležiti nobenega postopka, če so sodelovali pri dokončni odločitvi o primeru v postopku registracije ali ugovaranja. Člani odborov za pritožbe ne smejo sodelovati pri pritožbenem postopku, če so sodelovali pri odločitvi, na katero je bila vložena pritožba.

2. Če član oddelka ali odbora za pritožbe iz enega od razlogov iz odstavka 1 ali iz kateregakoli drugega razloga meni, da se ne more udeležiti nekega postopka, o tem obvesti oddelek ali odbor.

3. Preizkuševalcem in članom oddelkov ali odbora za pritožbe lahko ugovarja vsaka stranka iz enega od razlogov iz odstavka 1 ali suma, da so pristranski. Ugovor ni dopusten, če je, medtem ko je vedela za razlog za ugovor, stranka začela z dejanji v postopku. Noben ugovor ne sme temeljiti na nacionalni pripadnosti preizkuševalcev ali članov.

4. Oddelki in odbori za pritožbe odločijo glede ukrepov v primerih iz odstavkov 2 in 3 brez sodelovanja zadevnega člana. Za namene sprejetja te odločitve se član, ki se izloči ali pa so mu ugovarjali, v oddelku ali odboru za pritožbe zamenja z namestnikom.

ODDELEK 5

PRORAČUNSKI IN FINANČNI NADZOR

Člen 133

Proračunski odbor

1. Pri Uradu se ustanovi proračunski odbor. Proračunski odbor ima pristojnosti po tem oddelku in po členu 39(4).

2. Členi 121(6), 122, 123 ter 124(1) do (4), (6) in (7) se smiselno uporabljajo za proračunski odbor.

3. Proračunski odbor sprejema odločitve z navadno večino predstavnikov držav članic. Vendar pa je potrebna tričetrtinska večina predstavnikov držav članic za sprejem odločitev, za katere je proračunski odbor pristojen po členih 39(4), 135(3) in 138. V obeh primerih ima vsaka država članica en glas.

Člen 134

Proračun

1. Ocena vseh prihodkov in izdatkov Urada se pripravi za vsako finančno leto in prikaže v proračunu Urada, vsako finančno leto pa se ujema s koledarskim letom.

2. Proračunski prihodki in izdatki so uravnoteženi.

3. Prihodki zajemajo, brez vpliva na druge prihodke, seštevke pristojbin, ki zapadejo v plačilo po pravilih o pristojbinah, in v potrebnem obsegu, subvencijo pod specifično postavko splošnega proračuna Evropskih skupnosti, oddelek Komisije.

Člen 135

Priprava proračuna

1. Predstojnik vsako leto sestavi oceno prihodkov in izdatkov Urada za naslednje leto in jo pošlje proračunskemu odboru najpozneje do 31. marca vsako leto, skupaj z organigramom.

2. Če ocene proračuna predvidevajo subvencijo Skupnosti, proračunski odbor nemudoma posreduje oceno Komisiji, ta pa proračunskemu organu Skupnosti. Komisija lahko oceni doda mnenje skupaj z alternativno oceno.

3. Proračunski odbor sprejme proračun, ki vključuje organigram Urada. Če proračunske ocene vsebujejo subvencijo iz splošnega proračuna Skupnosti, se proračun urada po potrebi prilagodi.

Člen 136

Finančni nadzor

Nadzor nad obveznostmi in plačilom vseh izdatkov in nadzor nad obstojem in izterjavo vseh prihodkov Urada izvaja finančni nadzornik, ki ga imenuje proračunski odbor.

Člen 140

Izvedbene določbe Skupnosti

1. Pravila o izvajanju te uredbe se sprejmejo z izvedbeno uredbo.

Člen 137

Revizija računovodskih izkazov

1. Najpozneje do 31. marca vsakega leta predstojnik posreduje Komisiji, Evropskemu parlamentu, proračunskemu odboru in Računskemu sodišču računovodske knjige skupnih prihodkov in izdatkov Urada za prejšnje finančno leto. Računsko sodišče jih pregleda v skladu s členom 188c Pogodbe.

2. Proračunski odbor potrdi zaključni račun predstojniku Urada glede izvajanja proračuna.

Člen 138

Finančne določbe

Proračunski odbor po posvetu z Računskim sodiščem Evropskih skupnosti in Komisijo sprejme notranje finančne določbe, v katerih še zlasti podrobno opredeli postopek za sprejetje in izvajanje proračuna Urada. Če se to ujema s specifično naravo Urada, finančne določbe temeljijo na finančnih pravilih, sprejetih za druge organe, ki jih je ustanovila Skupnost.

Člen 139

Pravilnik o pristojbinah

1. Pravilnik o pristojbinah določa zlasti zneske pristojbin in načine, na katere se plačujejo.

2. Zneski pristojbin se določijo na višini, ki zagotavlja, da prihodki iz njih načeloma zadoščajo za uravnotežen proračun Urada.

3. Pravila o pristojbinah se sprejmejo in spreminjajo v skladu s postopkom, določenim v členu 141.

NASLOV XIII

KONČNE DOLOČBE

2. Poleg pristojbin iz prejšnjih členov se pristojbine v skladu s podrobnimi pravili uporabe iz izvedbene uredbe pobirajo v naslednjih primerih:

1. sprememba predstavitve znamke Skupnosti;

2. prepozno plačilo registracijske pristojbine;
3. izdaja potrdila o registraciji;
4. registracija prenosa znamke Skupnosti;
5. registracija licence ali druge pravice v zvezi z znamko Skupnosti;
6. registracija licence ali druge pravice v zvezi z uporabo znamke Skupnosti;
7. izbris registracije licence ali druge pravice;
8. sprememba registrirane znamke Skupnosti;
9. izdaja izpisa iz registra;
10. pregled spisov;
11. izdaja kopij dokumentov iz spisov;
12. izdaja certificiranih kopij prijave;
13. posredovanje informacij v spisu;
14. revizija določitve stroškov postopka, ki jih je treba povrniti.

Člen 141

Ustanovitev odbora in postopek sprejetja izvedbenih predpisov

1. Komisiji pomaga odbor za pristojbine, izvedbene predpise ter postopke odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.
2. Predstavniki Komisije predloži odboru predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo. Odbor poda svoje mnenje o predlogu v roku, ki ga predsednik določi glede na nujnost zadeve. Mnenje poda večina,

določena v členu 148(2) Pogodbe za odločitve, ki jih mora Svet sprejeti na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic se ponderirajo na način, določen v tistem členu. Predsednik ne glasuje.

Komisija sprejme predvidene ukrepe, če so skladni z mnenjem odbora.

Če predvideni ukrepi niso skladni z mnenjem odbora ali če mnenje ni podano, Komisija Svetu brez odlašanja posreduje predlog načrtovanih ukrepov. Svet odloča s kvalificirano večino.

Če ob izteku obdobja treh mesecev od datuma napotitve k Svetu Svet še ni ukrepal, predlagane ukrepe sprejme Komisija, razen če Svet proti ukrepom odloči z navadno večino.

Člen 142

Skladnost z drugimi določbami prava Skupnosti

Ta uredba ne vpliva na Uredbo Sveta (EGS) št. 2081/92 o zaščiti geografskih oznak in geografskega porekla pri kmetijskih proizvodih in živilih z dne 14. julija 1992 ⁽¹⁾, še zlasti ne na člen 14.

Člen 143

Začetek veljavnosti

1. Ta uredba začne veljati šestdeseti dan po dnevu objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

2. Države članice v treh letih po začetku veljavnosti te uredbe sprejmejo potrebne ukrepe za izvajanje členov 91 in 110 in o teh ukrepih obvestijo Komisijo.

3. Prijave znamke Skupnosti se lahko vložijo na Uradu od dne, ki ga določi upravni odbor na predlog predstojnika Urada.

4. Prijave znamke Skupnosti, vložene tri mesece pred datumom iz odstavka 3, se štejejo, kot da so bile vložene na ta datum.

⁽¹⁾ UL L 208, 24.7.1992, str. 1.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, dne 20. decembra 1993

Za Svet

Predsednik

A. BOURGEOIS
